

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Moderne Robinson

N° 2075

NEDERLAND : 35 C.

BELGIE : 5 Fr.

Verslijnt om de 14 dagen

DE GROOTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Moderne Robinson

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR ENGELAND

Het was enige jaren voor het uitbreken van wereldoorlog II, (en ofschoon de politieke toestand verre van stabiel was, scheen nog niets er op te wijzen, dat de wereld binnen betrekkelijk korte tijd wederom in brand zou staan), dat John Raffles, de grote onbekende, in een nieuw avontuur zou worden gewikkeld, dat deze keer hoog boven de aarde aanving.

John Raffles, de gentleman-inbreker, zijn trouwe vriend Charles Brand en z'n chauffeur James Henderson, die Raffles bij zo menig gevaarvol avontuur terzijde had gestaan, hadden juist in de Verenigde Staten een zeer spannende «campagne» achter de rug, zoals Char-

les Brand het noemde, een campagne, die een volle maand geduurd had en waarin zij volgens James genoeg gevaren hadden doorleefd, om nu eens een jaar rust te nemen.

Zij hadden daar een felle strijd gestreden tegen een zeer gevaarlijke bende, «Het Kwade Oog» geheten en eindelijk was Raffles er in geslaagd, niet alleen bijna de gehele bende uit te roeien, maar ook de aanvoerder te laten arresteren.

En nog méér, onder de arrestanten, onder degenen, die thans in een gevangenis te New-York veilig zaten opgesloten, bevond zich dr. Cox, de Meester, de Chef van het Gencotschap van

de Gouden Sleutel, een der wijdst vertakte misdadigersbenden van geheel Europa. Raffles had hem in 't nauw gedreven door de arrestatie van een zijner afgunstige luitenants te bewerken, zodat deze laatste ook hem achter slot en grendel kreeg.

Het mocht dus inderdaad « een welbestede maand » heten, zoals Brand zei, want Raffles was nu weer bevrijd van een zeer gevaarlijke vijand, die hem te Londen reeds enige malen naar het leven had gestaan.

De « Duivel der Lucht », zoals het toestel van Raffles werd genoemd en waarin het drietal gezeten was, was omstreeks vijf uur geleden op een weide, op enkele kilometers ten noorden van New-York opgestegen en om tien uur had hij de helft van de weg afgelegd, die hem van de Ierse kust scheidde.

Raffles had gedurende enige tijd de gewone route der grote transatlantische stoomvaartlijnen gevolgd, maar steeds op een zodanige hoogte, dat men zijn vliegmaschine onmogelijk zou kunnen zien.

Om elf uur was het de beurt van Raffles om rust te nemen en Charles Brand die sliep, werd gewekt, ten einde zijn plaats aan de stuurknuppel over te nemen, terwijl James, een voortreffelijk kok, met behulp van de kleine elektrische kookplaat, een versterkende maaltijd zou gereed maken, waartoe de goed voorziene provisiekamer van de vliegmaschine hem gelegenheid meer dan te over bood.

Want daar waren blikjes met verduurzaamd vlees, dito met groenten, allerlei gevogelte, ja zelfs een kleine voorraad meel, ten einde daarvan in de elektrische oven een soort flensjes te kunnen bakken, waarin de brave reus zeer bedreven was.

Brand had zich de ogen uitgewreven, rekte zich eens goed uit, wierp de deken van zich af en keek verbaasd om zich heen, alsof hij zich de toestand nog niet goed kon begrijpen.

— Ik merk, dat wij nog altijd in de lucht zijn! riep hij uit.

— Had je soms gedacht, dat wij al in Engeland waren? vroeg Raffles glimlachend; gaat het je nog niet vlug genoeg?

— O, wat dat betreft, ik vind het meer dan voldoende, antwoordde Charles Brand haastig. Ruim vijfhonderd kilometer lijkt mij een heel aardige vaart toe. Het is ongeveer vijf maal zo vlug als de snelste expres, dat wil zeggen, die van Londen naar Glasgow, die bijna 120 kilometer per uur aflegt.

Raffles had onder het spreken een weinig gegeten van wat Henderson had toebered en zei nu:

— Ik wilde, dat je nu de koers wijzigde, Charles.

— Wat? Keren wij dan niet aanstonds naar Engeland terug? vroeg de jonge man verwonderd.

— Ik heb eerst iets te doen in een geheel andere buurt, mijn jongen! antwoordde Raffles. Ik heb er over nagedacht, dat het verstandig zou zijn, het millioen, dat ik van Peter Vandycke, de staalkoning heb meegenomen, laat ons zeggen als beloning voor bewezen diensten, een weinig te laten rusten, totdat de herinnering daaraan wat geluwd is, laat ons zeggen een paar jaar. Er is veel goud bij, maar ook een aanzienlijk bedrag aan bankbiljetten en het is volstrekt niet zeker of de nummers daarvan niet bekend zijn.

— Maar in de Amerikaanse bladen staat, dat die nummers inderdaad niet bekend waren, riep Brand uit, zonder zijn blikken van het instrumentenbord af te wenden.

— Dat is natuurlijk met opzet gedaan, in de hoopvolle verwachting, dat ik er aanstonds zou inlopen, en links en rechts de ontvreemde bankbiljetten zou gaan uitgeven, zodat ze mij vroeg of laat zouden snappen.

— Waarheen wil je dan dat ik koers zet? vroeg Brand.

— Naar de Kanarische eilanden! Wij kunnen daar over vier uur zijn.

— Nu begrijp ik je, je wilt het millioen op een van je schatkamereilanden in veiligheid brengen.

— Je hebt het geraden, mijn waarde. Ik zou ook naar ons eiland op de Noorse kust hebben kunnen gaan, maar dat is mij nog een weinig gewaagd, naar hetgeen daar nog geen acht maanden geleden is voorgevallen met de holle koperen bal, waarin ik mijn schatten had gesloten en die, zoals je je natuurlijk nog herinnert, van een hoogte van zestig meter in zee was geploft met de beide bandieten, die er in waren binnengedrongen.

— Stel je voor, dat ik dat avontuur vergeten zou hebben, riep Brand! Gelukkig hebben wij de reusachtige koperen bal later weer kunnen opvissen! Er zat voor een waarde van ongeveer twaalf millioen in!

— Ja, het was zeker wel de moeite waard, om dat weer op te vissen, hernam Raffles glimlachend, wij zullen dezer dagen eens gaan zien hoe het er mee staat, maar ditmaal wil ik naar Greenland, zoals wij onze mooie, maar gelukkig onbewoond eilandje, ten noordwesten van de Kanarische eilanden gedoopt hebben. Wek mij, zodra de eilanden in het gezicht komen.

— Ik zal het doen, Edward.

Raffles trok de electriche deken over zich heen en sliep een minuut later zo rustig alsof hij zich in een bed in de slaapkamer van zijn fraai huis te Londen bevond.

Brand had met vaste hand de stuurknuppel gegrepen en hield nu de ogen voortdurend op het kompas gevestigd, terwijl Henderson « de vaten waste » met behulp van het water, dat in een tonnetje uitsluitend voor dit doel werd meegenomen en waarmee men zeer zuinig moest omspringen, tenminste wanneer het een tocht van een paar dagen gold.

De koers van de Duivel der Lucht was nu geheel gewijzigd en in plaats van noordoostelijk aan te houden, ijelde de vliegmaschine thans in zuid-oostelijke richting met een snelheid, die de gehele machine als een snaar van een contrabas deed trillen.

Brand handhaafde de hoogte van de vliegmaschine tussen de vier en vijfqui-

zend meter, zoals Raffles hem gelast had.

Men was thans de Spaanse scheepsroute van Bordeaux naar de Antillen, die van Santander naar Havanna, die van Amsterdam naar Paramaribo en die van Hamburg over Lissabon naar Parra gepasseerd.

Brand had het eiland Madeira ongeveer vijf en twintig mijlen aan bakboord laten liggen en toen de schemerachtige vormen van dit verrukkelijke eiland aan de horizon waren weggedoezeld, stootte Henderson, die door de verrekijker getuurd had, Brand aan en wees met uitgestrekte arm recht vóór zich uit.

— De piek van Teneriffe! riep Charles uit, nadat hij op zijn beurt een blik door de kijker had geworpen.

De jonge man had goed gezien, aan de horizon, recht voor het vliegtuig, rees de hoogste rots van de groep der Kanarische eilanden uit de golven op.

De lucht was thans zó doorzichtig, dat men duidelijk de slanke spits kon waarnemen, die echter niet veel hoger leek dan een gewone naainaald.

Dadelijk stootte Brand Raffles aan, die onmiddellijk klaar wakker was, de deken van zich af wierp en de kijker greep.

— Wij hebben het doel van onze tocht bijna bereikt, Charles, laat mij de knuppel nu maar weer overnemen.

Brand maakte plaats voor Raffles en deze zette zich in de stuurstoel en scheen met de blik de horizon af te zoeken.

Aan bakboord was thans een zeer klein eiland zichtbaar, dat aan de Engelsens toebehoorde en Piton-Rocks geheten is. Men vindt daar een aantal vissers en een zeer klein Engels garnizoen, dat om het halfjaar moet worden afgelost, daar de manschappen anders zeker van verveling zouden omkomen. De eilanden liggen buiten de gewone route, dat wil zeggen, tussen de stoomvaartlijnen, die respectievelijk over Madeira en over de Kanarische eilanden lopen.

Raffles liet de vliegmaschine nu een grote boog beschrijven en spoedig was

het eilandengroepje uit het oog verdwenen.

De «Duivel der Lucht» beschreef nu een grote cirkel, met het eiland Palma, het noordelijkste van de Kanarische eilandengroep, tot middelpunt.

Maar eensklaps voelde hij zich door Charles Brand bij de mouw trekken. De jonge man wees op een punt, diep beneden de vliegmaschine en keek Raffles vragend aan. Deze keek in de aangezeven richting.

De vliegmaschine zweefde op dit ogenblik boven een zeer klein eiland,

dat niet meer tot de archipel gerekend kon worden en dat sedert onheuglijke tijden onbewoond was. Geen schip had dit ooit aangedaan.

Raffles wist dit zeer goed en daarom verwonderde hij zich evenzeer als Brand, want van een of ander punt van dit eiland kronkelde een dunne lichtblauwe rookwolk in de heldere lucht omhoog.

En zo windstil was het daar beneden, dat de rook bijna loodrecht als een reiger opsteeg en pas op zeer grote hoogte zich tot een ijlblauwe wolk omvormde.

HOOFDSTUK II.

OP GREENLAND

De beide mannen hadden een veel-betekenende blik met elkander gewisseld en nu vroeg Brand:

— Wat heeft dat te betekenen?

— Het heeft maar één betekenis, beste Charles, dat eiland is natuurlijk bewoond!

— Maar dat kan pas sedert korte tijd zijn!

— Waarom? Dat is volstrekt niet noodzakelijk! Er kunnen daar wel jaren mensen gewoond hebben, zonder dat wij het wisten, en wier aanwezigheid ons thans door een toeval onthuld wordt.

— Maar dat is vrij gevaarlijk, Edward! riep Brand uit, dat eiland ligt ternauwernood acht mijlen van Greenland verwijderd!

— Wij zullen wel eens onderzoeken wat het is, zei hij, na enige tijd; over het algemeen houd ik niet van dergelijke onverwachte bezoeken; wij zullen de ligging van dat eiland onderzoeken, want van Greenland af kan men het zeker niet zien.

Greenland kwam nu ook spoedig in zicht en het bleek, dat het kleine eiland, waar men de rookpluim had waargenomen, ten noord-oosten van het schatkamer-eiland lag.

Raffles zette, toen het eilandje geheel uit het oog was verdwenen, de motor af en begon in een sierlijke spiraal te dalen.

Greenland werd zienderogen groter, heuvels en dalen begonnen zich af te tekenen, daarop een bruisende water-

val, een paar kristalheldere stroompjes, enige weiden en een verrukkelijk bos nog ongerept en prijkend in alle schoonheid, welke slechts de tropen bezitten.

Raffles stuurde de machine tot boven een dezer weilanden en enige seconden later raakten de wielen de bodem. De rem werd aangezet en de machine stond binnen een afstand van vijf meter onbewegelijk stil.

De reis was ten einde!

Dadelijk ontscheepten de luchtreizigers zich en het eerste wat zij deden, was de zware pelzen van zich af te werpen, die nu niet alleen overbodig, maar zeer hinderlijk waren geworden.

Inderdaad, de drie mannen waren binnen slechts weinige uren tijds van een snerpende koude, die steeds in de bovenste luchtlagen heerst en die tot twintig graden onder nul was gedaald, overgegaan naar een tropische hitte!

Want hier in deze gezegende streken was het volop zomer! De natte moeson was nog niet aangebroken en de natuur schitterde in volle, uitbundige pracht.

De weide, waarop de « Duivel der Lucht » was neergestreken, bevond zich ongeveer honderd en twintig meter boven de zee.

Het was een hoogvlakte, ongeveer een kilometer breed en anderhalve kilometer lang, begroeid met kort stoppelig gras.

Vandaar had men een heerlijk gezicht op een vrij diepe baai, die zelfs voor tamelijk grote schepen een gunstige ankerplaats zou hebben opgeleverd.

Deze baai had een hoefijzervorm, met de open kant naar zee gekeerd en was omringd door dichtbegroeide rotsen.

Op sommige plaatsen waren deze slechts ongeveer tien meter hoog, maar elders rezen zij tot bijna vijftig meter boven de zeespiegel uit.

Ook het strand was vrij grillig gevormd. Op sommige punten was het zeer breed en strekte zich een brede strook fijn zand tussen de golven en de voet der rotsen uit, op andere punten daarentegen werd de rotsvoet dadelijk door de golven bespoeld en zou men slechts bij eb langs de smalle strook van het strand kunnen lopen.

De waterval, welke de luchtreizigers zoeven reeds gezien hadden, bruiste met klaterend geweld van de hoogste rots van het eiland.

Hij werd gevoed door een kleine bergstroom, die uit een vrij groot meer ontsprong en plaste neder in een riviertje, dat met groot verval naar de noordelijke kust toestroomde en in de baai uitmondde.

Het was duidelijk te zien, dat vroeger geen mensenvoet dit eiland had betreden, want nergens was een gebaand pad te bespeuren, nergens vond men de overblijfselen van een woning, noch van een vuur en de dieren gedroegen zich op een wijze, die duidelijk aantoonde, dat zij nog nimmer in aanraking waren geweest met hun grootste vijand « de mens ».

De kleine apen lieten zich volstrekt niet storen in hun spel, en ook de vogels bleven rustig op hun takken zitten en keken alleen maar met grote ogen naar de vreemde wezens, die hun gebied waren binnengedrongen.

Het was ongeveer half zes in de avond, toen de wielen van de vlieg-machine de grond raakten en dadelijk maakte James aanstalten om het avondmaal in gereedheid te brengen.

Raffles en Brand echter trokken uit het binnenste van de vlieg-machine een vouwbare tent van zeildoek, welke zij begonnen op te zetten en waaronder de

«Duivel der Lucht» beschutting zou vinden.

Want wel was het weder thans zeer schoon, maar men moest steeds rekening houden met de ontzettende plasregens, welke in deze streken soms onverwachts uren en dagen kunnen neerstromen en die vaak gepaard gaan met hevige storm.

De tent werd stevig opgezet, met behulp van aluminium masten en vervolgens werd de «Duivel der Lucht» er in gereden, nadat eerst de draagvlakken waren losgemaakt, hetgeen in vijf minuten verricht was, zodat het zweeftuig thans maar zeer weinig plaats innam.

Er was nu nog genoeg ruimte in de tent om aan de drie mannen gelegenheid te geven, er een onderkomen te vinden. Maar voor het geval, dat zij langer op het eiland moesten vertoeven, bevond er zich in een grof, ongeveer in het midden van het eiland, dat in vogelvlucht ongeveer tien kilometer breed en ruim acht kilometer lang was en een bijna zuiver ovale vorm had, een hut van plaatijzer vervaardigd, welke binnen tien minuten in elkander kon worden gezet, op elke verlangde plaats, zodat zelfs de hevigste storm er geen vat op had.

Men behoefde daartoe niets anders te doen dan dit verblijf te plaatsen tegen de wand van een der hoge heuvels, waar het tegen de storm beschut zou zijn.

Daar Raffles echter van zins was, reeds de volgende dag weer te vertrekken, nadat hij een onderzoek op het geheimzinnige eiland zou hebben ingesteld, vanwaar hij en zijn metgezellen de rookpluim zo statig ten hemel hadden zien stijgen, was het voor die nacht voldoende als men zich met de grote tent van de vlieg-machine behielp.

Alles was nu gereed, het nachtverblijf zowel als het middagmaal en de drie mannen zetten zich op de vouwstoeltjes neer, welke Henderson op het grasveld rondom de kleine, opvouwbare tafel had neergezet.

De maaltijd werd beëindigd en nog voor het dessert, bestaande uit een ba-

naan en wat rozijnen, door James opgediend, moest men licht maken, want inderdaad was de duisternis zeer snel gedaald en binnen een kwartier had het heldere licht van de dag plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering van de tropische nacht, die geen duisternis en ook geen licht is.

En toen de mannen een paar pijpen hadden leeggerookt, begaven ze zich naar de tent, vlijden zich daar neer op de dunne matrassen, trokken de dekens over zich heen en waren spoedig in een diepe slaap verzonken.

Voor een overval, verondersteld dat die mogelijk was, behoefden zij niet te duchten, want Busto, de Ierse terrier, die hen op de vliegtocht vergezeld had, had zich voor de ingang uitgestrekt.

De zon was de volgende dag nauwelijks boven de kim gerezen of de drie mannen ontwaakten bijna tegelijkertijd, verkwaat en versterkt door een ongestoorde nachtrust.

Zij rekten zich eens flink uit, Henderson opende de deur van de tent en de drie mannen begaven zich naar buiten, teneinde hun toilet te gaan maken in de buurt van de waterval.

Het was een verrukkelijk schone morgen. De dauw parelde nog aan blad en twijgen, de bontgekleurde vogels schudden hun veren en begonnen het oerwoud te vervullen met hun druk gesnater, de kleine apen slingerden zich krijsend van tak tot tak. Er lag nog een ijle nevel over de dalkom, aan welker rand de drie mannen hadden overnacht, maar deze begon reeds op te trekken, als schoof een machtige hand een scherm terzijde en nu werd het gehele overweldigend schone landschap zichtbaar.

De drie mannen genoten een ogenblik van de heerlijke aanblik en gebruikten een stevig ontbijt, voor de tent gezeten.

De plek waar ze zich bevonden was zo hoog en de lucht was zo doorschijnend, dat Raffles met behulp van een verrekijker het geheimzinnige eiland, het enige, dat van hier te zien viel, duidelijk kon zien liggen.

Maar van rook viel niets te bespeuren.

— Aan een vergissing viel toch niet te denken, zei Raffles hoofdschuddend. Wij hebben het alle drie heel duidelijk gezien, het was rook, rook van een vuur, door mensenhanden aangestoken.

— Hoe denk je er heen te gaan? vroeg Brand, met behulp van de vlieg-machine?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn, antwoordde Raffles, het doet mij nu leed, dat wij de « Bruinvis » niet tot onze beschikking hebben, want met onze duikboot zouden wij het gindse eiland gemakkelijk kunnen bereiken, zonder dat iemand het zag, zoals wij dat reeds meermalen gedaan hebben; nu, bij gebreke daarvan zullen wij ons bedienen van onze kleine motorboot, die goed verborgen in een kreek ligt en waarmee wij wel eens tochtjes rondom ons eiland hebben gemaakt. De zee is zeer kalm, en zo glad als een spiegel.

— Zullen wij geen wapens meenemen, Mylord? vroeg James.

— Zeker zullen wij dat! antwoordde Raffles. De kans is immers veel groter dat wij daar ginds vijanden of althans ongewenste elementen zullen aantreffen dan vrienden. Maar vóór alles moet het geld in veiligheid worden gebracht.

Het ontbijt was spoedig beëindigd. Raffles greep de kleine tas met haar kostbare inhoud, het millioen, hetwelk hij aan de Amerikaanse staalkoning had weten te ontfutselen. Busto kreeg bevel, om voor de deur van de tent te waken, al mocht dit een volkomen overbodige voorzorg heten en daarop begaven zich de drie mannen op weg.

Zij daalden de helling van de hoogvlakte af, die naar het schone dal voerde en volgden gedurende enige tijd het smalle, kristalheldere riviertje, dat thans wegens de langdurige droogte op sommige plaatsen doorwaadbaar was.

Toen zij ongeveer een kwartier gelopen hadden, stond Raffles stil voor de voet van een rots, die zich eensklaps bijna loodrecht aan hun linkerkant verheef.

De voet van deze rots was met dicht struikgewas begroeid. Raffles telde nauwkeurig tien schreden af, te rekenen van het begin van de rots en boog daarop het struikgewas ter zijde.

Er kwam nu een opening zichtbaar, ongeveer tachtig centimeter breed en nauwelijks een meter hoog.

De drie mannen moesten dus diep bukken en Henderson moest zelfs op zijn knieën kruipen, om door deze opening in de rotswand binnen te dringen.

Zij volgden over een lengte van een paar meters een soort gang, die spoedig veel hoger werd, zodat zij rechtop konden lopen, al bleef de breedte onveranderd.

Maar eensklaps eindigde de gang in een groot hol, bijna tot tien meter in doorsnede en blijkbaar door de natuur geschapen.

Het spreekt vanzelf, dat de drie mannen reeds aanstonds hun electriche zaklantaarns hadden aangeknipt, welke thans het hol helder verlichtten.

Op het eerste gezicht viel er volstrekt niets bijzonders te ontdekken en de vreemdeling, die hier zou zijn binnengedrongen, zou het hoogstens goed genoeg hebben geacht om er een onderkomen voor de nacht te zoeken.

En toch bevatte dit hol een onmetelijk fortuin aan goud, zilver, edelgesteenten en geldswaardige papieren!

Raffles trad op de wand van het rotshol toe, recht tegenover de ingang van de tunnel gelegen en belichtte die enige tijd met zijn lamp.

De wand was zeer onregelmatig en ruw en het vochtige gesteente schitterde hier en daar in het schijnsel der lampen, alsof het uit diamant bestond.

Raffles drukte op een dier kleine glinsterende verhevenheden en aanstonds draaide met een zacht gerucht een klein gedeelte van de wand terzijde, op ongeveer een meter boven de grond en niet meer dan tachtig centimeter in het vierkant groot.

Deze eigenaardige deur gaf toegang tot een tweede rotshol, een weinig kleiner dan het eerste.

Raffles en Brand kropen door de ope-

ning, en nu bevonden zij zich in een der schatkamers van de grote onbekende.

Langs de wanden, op planken, stond een groot aantal kistjes van allerlei grootte en vorm, voorzien van een etiket, waarop de inhoud vermeld stond: «Tien zilveren staven van vijf kilo ieder», «Twintigduizend franc in Louis d'or», «Driehonderdduizend dollar in bankbiljetten van duizend», «Juwelen tot een waarde van vijftienduizend pond sterling, elf Januari negentien honderd zeven en twintig, Champs-Élysées, Parijs».

En zo had iedere doos, ieder pakje, ieder kistje, zijn eigen opschrift en in een oogopslag kon Raffles bepalen wat de inhoud was en waar en wanneer hij die had bemachtigd.

Sommige kistjes stonden hier reeds lange jaren, omdat het nog steeds met gevaar gepaard zou gaan, de inhoud er van in de circulatie te brengen.

Maar wat deërde dit?

Raffles kon wachten!

Als het moest, stonden die kistjes met hun kostbare inhoud daar over tien jaren nog op dezelfde plaats, totdat het geheugen van de politie en van de bankiers was afgestompt.

Raffles trad op een klein, ruw houten tafeltje toe, opende een kartonnen doos, die daar opstond, nam er een etiket uit, opende nu de tas en noteerde nauwkeurig de inhoud op het gegomde papiertje, dat hij vervolgens op het leder plakte.

Voor bederf van de dingen, die hier stonden, behoefde hij geen ogenblik te vrezen, over duizend jaar zou alles zich nog in dezelfde toestand bevinden.

Nadat de tas op haar plaats was gezet, keerden de beide mannen langs dezelfde weg terug, de kleine vierkante deur, welke door een zware veer kon worden bewogen, werd weer zorgvuldig gesloten, de sporen van de voetstappen in het fijne gruis op de vloer werden uitgewist en een ogenblik later stonden de drie mannen weer te knipogen in het felle zonlicht.

Raffles had zijn millioenen in veiligheid gebracht!

HOOFDSTUK III.

DE MAN OP HET EILAND

— Wij zullen nu maar aanstonds de motorboot in gereedheid brengen, zei Raffles.

De drie mannen volgden nu opnieuw het grillig kronkelende riviertje, dat dieper werd naarmate het de kust naderde.

Na ongeveer een uur te hebben gelopen, maakte de rivier een nieuwe bocht en vormde daar ter plaatse een soort van kreek, bijna een kwartier gaans lang, maar niet breder dan de rivier zelve was.

Geheel aan het einde van deze kreek verhief zich een heuvel, waarin dit smalle riviertje scheen te verdwijnen.

De kreek stroomde inderdaad nog over enige afstand onder deze rots voort en daar was de kleine motorboot verborgen.

In dit jaargetijde was het mogelijk de smalle oever van de kreek tot onder de rots te volgen. Hier heerste een soort groenachtige schemering, teweeg gebracht doordat de zon door de bladerenkroon speelde van de tamarindebomen, welke voor de ingang van de rotsopening groeiden.

De ogen der mannen wenden zich vrij spoedig aan de halve duisternis en zij behoefden het licht van de lantaarn niet om de kleine motorboot rustig voor anker te zien liggen, half op het zand, daar door de droogte het water in de kreek aanzienlijk was verminderd.

De drie mannen schoven niet zonder moeite de motorboot weer in het water en James wilde aanstonds de benzi-

netank uit de blikken, waarvan er een zeer groot aantal achter in een grot stonden opgestapeld, genoeg om er desnoods maanden achtereen mee te kunnen varen.

Nadat hij ook de motor duchtig had nagezien en tot zijn genoegen had geconstateerd, dat door zijn zorgvuldige behandeling alles volkomen vrij van roest was gebleven, riep Henderson uit:

— Wij kunnen onmiddellijk in zee steken, mylord, de boot ziet er uit alsof ze zo van de werf komt.

En ten bewijze, dat alles inderdaad in de beste orde was, liet James de motor op volle kracht lopen, zonder de schroef in te schakelen.

Nu behoefden nog slechts de wapens, de geweren en de munitie aan boord te worden gebracht, benevens het nodige voor een koude lunch.

Een uur later voer de kleine motorboot, die hoogstens zes meter lang was, de monding van de kleine rivier uit en richtte de steven naar het geheimzinnige eiland.

De zee was zo glad als een spiegel en zelfs voor zulk een scheepje leverde de overtocht niet het minste gevaar op.

't Was ongeveer tien uur in de morgen, toen Henderson, die de beste ogen had, de hand ophief en slechts dit woord sprak:

— Land!

De chauffeur had goed gezien, recht voor de boeg van de motorboot tekende zich de grillige vorm van een eiland af, het zich nergens zeer hoog boven de

golven scheen te verheffen.

Er werd niet veel gesproken en ieder van de drie mannen hield zijn blikken onafgebroken op het geheimzinnige eiland, waarvan de vormen thans snel duidelijker werden.

Na een kwartier konden de drie mannen waarnemen, dat het eiland een zeer grillige kust had, hier en daar zeer diep ingesneden.

Er waren wel heuvels, maar de hoogste verhieven zich niet meer dan zestig meter boven de zeespiegel.

Maar overigens ook hier dezelfde weelderige plantengroei, dezelfde overdaad van heerlijke bomen en dicht, haast onontwarbaar struikgewas.

Het werd nu zaak om goed acht te geven, want de bewoners van het eiland hadden wellicht de boot zien naderen en men moest in ieder geval rekening houden met hun eventuele vijandige gevoelens.

Brand en Henderson hadden daarom een geweer gegrepen en hielden zorgvuldig de kust in het oog, terwijl Raffles een goede ankerplaats zocht aan de oostkust van het eiland, dat blijkbaar veel kleiner was dan Greenland.

Vrij spoedig had hij een diepe inham ontdekt met een zandige oever, uitsluitend geschikt om er voor anker te gaan.

Hij stuurde de motorboot deze baai in en vijf minuten later schuurde de kiel over het helderwitte oeverzand en lag het kleine vaartuig stil.

Henderson en Brand sprongen aan wal en brachten het kleine anker uit, terwijl Raffles de veiligheidsinrichting in werking bracht, waardoor het onmogelijk zou zijn de boot te gebruiken. Hij sprong nu op zijn beurt aan land, na zijn geweer te hebben gegrepen en voegde zich bij zijn beide metgezellen.

Met het geweer in de aanslag en de ogen gevestigd op de heuvelkant tegenover hen, liepen de drie mannen snel over het zand, totdat zij de voet van de heuvels bereikt hadden.

Zij bleven niet wachten, maar klauterden snel tegen de helling op.

Op de top van de heuvel aangekomen, lieten zij hun blikken om zich heen dwalen, Brand gewapend met de verrekijker.

Maar hun oog ontwaarde geen enkel spoor, dat op de aanwezigheid van mensen duidde.

Zij konden een groot gedeelte van het eiland overzien, waarvan, evenals van Greenland, een groot gedeelte met bossen bedekt was.

De heuvels waren laag en hier en daar kwam de naakte rots te voorschijn, maar toch waren zij bijna overal begroeid met dicht struikgewas of zeer hoge bomen, waarvan sommige een omvang van bijna drie meter hadden — woudreuzen, waarvan de onderste takken zich bijna dertig meter boven de grond bevonden.

Niet ver van de baai, waar de motorboot voor anker was gelegd, mondde een riviertje in zee uit.

Maar geen voetstap was op het gladde zand te zien, noch een overblijfsel van een vuur, geen rook, niets!

Doch Raffles begreep wel, dat hij het bij dit vluchtig onderzoek niet kon laten.

De afdaling van de heuvels begon, maar thans aan de zijde die naar het land was toegekeerd.

Aldus bereikten de drie mannen het eerste bos, dat zich bijna over de gehele breedte van het eiland uitstreckte.

Het was aanstonds te zien, dat hier nog nimmer iemand de voet had gezet, zeker niet in het gedeelte, waar de drie mannen zich thans een weg baanden, want alles was woest en de slingerplanten kronkelden zich overal door elkander, zonder ooit met de bijl te hebben kennis gemaakt.

Nu en dan zelfs moest James te hulp worden geroepen, die een zwaar kapmes uit de motorboot had meegenomen en hiermee de lianen doorhakte, als het werkelijk onmogelijk werd, verder te gaan.

Eindelijk, na ongeveer een uur worstelens, bereikten Raffles en zijn tochtgenoten de andere zoom van het bos.

Zij stonden aan de rand ener vlakke, die ongeveer een kwartier gaans breed was en aan de andere zijde werd afgesloten door een nieuwe heuvelketen, die hier en daar diepe inzinkingen vertoonde, welke men passen zou hebben genoemd als die heuvels slechts tien maal hoger waren geweest.

Hier ook vonden de drie mannen het riviertje met zijn kristalhelder water terug, waarvan zij de monding zoeven gezien hadden en dat zich verderop een weg baande dwars door de heuvels heen.

Zij gingen er op toe en volgden de vlakke oever, totdat zij een der inzinkingen in de dichtbegroeide heuvels hadden bereikt.

Hier ter plaatse had de stroom een tamelijk sterk verval en bruijste met luider geklater tussen de beide heuvelwanden door, die hier wel met een reusachtig mes schenen te zijn afgesneden.

Het was onmogelijk, door deze kloof vol woest kolkend water verder te gaan en de drie mannen waren dus wel genoodzaakt een klimpartij te beginnen.

Op verzoek van Raffles zwegen allen, want er behoefde nu nog slechts een klein gedeelte van het eiland onderzocht te worden en wie weet hoe dicht zij in de nabijheid waren van de lieden, die het eiland bewoonden, wie of wat zij dan ook mochten zijn.

Na ongeveer tien minuten klauteren hadden Raffles en zijn makkers de vlakke top van een der heuvels bereikt.

Deze was voor een groot gedeelte met dicht geboomte begroeid en de mannen moesten nu behoedzaam verder gaan.

Plotseling stond Brand stil en wees met uitgestrekte vinger naar de bodem, die bijna overal met dik mos begroeid was.

Hij wees naar een soort pad, dat dwars door het kleine bos leidde en waar het mos door langdurig gaan bijna geheel was platgetreden.

Er kon niet aan getwijfeld worden, dit pad was door menselijke wezens aldus aangelegd.

Raffles legde de vinger op de lippen en nu volgden de drie mannen met het geweer in de aanslag zwijgend het smalle pad, dat naar de rand van de heuveltop scheen te leiden.

Plotseling wierp Raffles, die vooraan ging, zich plat op de grond en wenkte zijn beide metgezellen hetzelfde te doen.

Op de buik voortkruipend, bereikten allen de rand van de heuvelkam en konden nu door het struikgewas heen een blik omlaag werpen.

Het eerste wat zij zagen, was de eindeloze zee en de witte, grillige rand van de branding, die hier de westkust van het eiland bespoelde.

Niets was er op de wijde watervlakte te zien, geen spoor van leven, uitgezonderd een paar albatrossen, die met statige wiekslag hoog in de lucht voortdreden.

Die kust kon op nauwelijks twintig minuten gaans zijn van de plek, waar de drie mannen zich thans bevonden.

Maar dit alles was het niet wat het eerst hun aandacht trok.

Dat was het zonderlinge tafereeltje dat zich, op ongeveer tachtig meters van hen verwijderd, aan hun ogen voordeed.

In een soort uitholling van de bodem, tegen de zeewinden beschut, stond een kleine hut van planken vervaardigd welke met geteerd zeil was overtrokken.

Van de ingang van die hut leidde een smal pad langs de heuvelhelling naar de top, het was blijkbaar hetzelfde pad, hetwelk de drie mannen zoeven gevonden hadden en zeker was het ontelbare malen benut om de top te bereiken en vandaar een verlangende blik te werpen over de oppervlakte der golven.

De deur van de hut stond open en door de opening kon men flauw de vormen onderscheiden van een ruw houten brits, een tafel en een stoel, benevens een rek waarop een geweer lag.

Op ongeveer tien passen afstand van de hut was een kleine bank gezet, van ruw behouwen, dunne stammen gemaakt.

En op die bank zat een man, onbewe­gelijk, zo onbewe­gelijk, alsof hij dood was of sliep.

Hij was blootshoofds. Zo kon men zien hoe zijn spierwit, lang haar in dichte krullen om zijn hoofd viel.

De man zat half van de drie bespie­ders afgewend, maar toch konden de­zen duidelijk de sneeuw­witte baard zien, die hem tot ver op de borst reik­te. De man leek wel tachtig, misschien wel negentig jaar te zijn.

Niet ver van hem vandaan graasde een geitje, terwijl een hondje zich in de zon lag te koesteren.

Een papegaai, schel van kleuren, zat op een stok in zijn nabijheid en zelfs op deze afstand konden Raffles en zijn metgezellen het drukke gesnater van 't dier horen.

Zo onverwacht deed zich dit idyl­lisch tafereeltje aan hen voor, dat de

drie mannen verstomd bleven toezien.

Zij begonnen nu de heuvel aan de andere zijde af te dalen, die geheel vlak was. Maar zij hadden nog geen twintig schreden gedaan of het hondje begon woedend te blaffen.

De oude man scheen uit zijn gepeins op te schrikken en sprak de hond ver­manend toe. Maar toen het dier woedend bleef blaffen, volgde hij de rich­ting van de blik van het dier.

Hij zag de drie vreemdelingen, stiet een zwakke kreet uit, stond op, drukte de hand op het hart, deed enige passen in de richting van de drie mannen, ter­wijl hij de armen naar hen uitstreekte.

Maar toen schenen zijn krachten hem te begeven. Hij wankelde, struikelde en viel voorover, terwijl de lange, witte ha­ren van zijn baard zich met het zand vermengden.

HOOFDSTUK IV.

HET VERHAAL VAN DE EENZAME

Zo vlug zij konden snelden de mannen de helling af en ijlden op de grijsaard toe.

Ondanks het woedend gekef van de hond, die naar hen beet, tilden zij de bewusteloze man op en droegen hem naar de hut, waar zij hem op een rustbank neerlegden, die blijkbaar tevens voor bed diende.

Raffles trad op een ruw betimmerde kast toe, zocht enige tijd en vond toen een fles met een goudgele vloeistof, welke cognac bleek te zijn.

Hij goot een weinig vocht tussen de lippen van de bewusteloze, terwijl Brand met dezelfde vloeistof zijn slapen en polsen begon te wrijven.

Langzamerhand verscheen er wat meer kleur op het bleke, magere gelaat van de man en toen sloeg hij de ogen op, keek even met een verwilderde blik om zich heen en liet die toen op Raffles rusten, die voor zijn sponde stond, met zijn hand in de zijne geklemd.

De grijsaard keek hem een lange tijd onderzoekend aan en vroeg toen op schorre toon, terwijl hij moeilijk naar zijn woorden scheen te zoeken:

— Wie zijt gij? Komt gij, namens «Hem»? klonk het in 't Engels.

— Wij zijn vrienden! Wij zijn bij toeval op uw eiland gekomen en als gij het verlangt dan kunt gij het reeds morgen verlaten!

— Is dat waar? Bedriegt ge mij niet? Neen, nietwaar? Gij zult toch niet de spot drijven met een oude man als ik ben? Gij wilt mij naar mijn vaderland, naar Engeland terug brengen?

— Ja, dat wil ik!

— Gij zijt dus met een schip hier gekomen, hernam de oude kluizenaar. Maar hoe is het mogelijk, dat ik het niet heb zien komen. Ik breng bijna de gansse dag op de heuveltop door, in de hoop een vaartuig te zullen zien!

— Ik vrees dat ik niet aan uw verlangen kan voldoen! Ik ben hier namelijk wel met een schip gekomen! Maar niet met een gewoon vaartuig! Ik heb een luchtschip gebruikt.

— Een luchtschip? herhaalde de oude man langzaam, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek. Ik wil geloven dat ge een vriend zijt, maar toch moogt gij niet de gek met mij steken. Wat gij daar zegt is immers onmogelijk!

— Het is mogelijk, het wordt gedaan! hernam Raffles glimlachend.

— Wat! houdt men zich in de lucht zwevende met iets, dat zwaarder is dan de lucht?

— Ja! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Zweert gij dat?

— Ik zweer het!

— Een wonder! Een wonder! En dit alles is aan mij voorbijgegaan, dertig jaren! Dertig eenzame jaren! O, die elendeling, die satanse schurk!

Hij begroef het gelaat in de handen en barschte in tranen uit. Het was een droevig gezicht, die oude man daar te zien snikken. Raffles legde hem de hand op de schouder en zei op zachte toon:

— Wees niet bedroefd! Gij zult spoedig naar uw land teruggekeerd zijn, en

het zal niet lang duren of gij zijt gewend aan al de wonderbaarlijke dingen, die de wereld in de laatste dertig jaren heeft aanschouwd, want als ik u zo-even goed verstaan heb, vertoef gij reeds zolang op dit eiland, gij zult dan zien hoe de schepen onder de oppervlakte der golven de zeeën doorkruisen, gij zult kunnen telegraferen, zelfs spreken zonder dat hiertoe een draad nodig is, gij zult door de lucht vliegen, gij zult u in een wagen langs de wegen verplaatsen die met benzine gestookt wordt en sneller dan een stoommachine het kan doen; gij zult de Oceaan kunnen oversteken in een stuurballon, kortom, gij zult dingen zien, die u verstomd doen staan en toch is er een ding, dat u zal doen afvragen waartoe dit alles moest dienen, want verneemt uit mijn mond, dat dezelfde mensheid, die al deze wonderen wrocht, tijdens uw verblijf hier, een afschuwelijke oorlog, een wereldoorlog, ontketend heeft, die miljoenen bloeiende levens heeft wegge-maaid!

— Een oorlog? Een wereldoorlog? riep de grijsaard, terwijl hij beide handen voor het gelaat sloeg, ontzet uit en ik, die van dit alles niets heb geweten, want hij heeft mij immers niets gezegd, de laffe schurk! O, nu begrijp ik waarom hij in geen jaren is verschenen en ik moest leven van wat er voor de loop van mijn geweer kwam en de zeeën waren natuurlijk niet meer vrij.

De oude man had dit half mompelend gezegd en scheen aan een diep gepeins ten prooi.

Wel tien minuten verliepen, zonder dat de stilte in het vertrek door iets anders werd afgebroken dan door de zware ademhaling van de oude man.

De hond was voor het bed komen zitten en had zijn schrandere kop op de hand van zijn meester gelegd.

Het dier scheen spoedig te hebben begrepen, dat hij met vrienden te doen had.

Maar nu richtte de grijsaard zich op, ging op de rand van zijn sponde zitten en vestigde zijn grote, blauwe ogen, waaraan 't te zien was dat zij jarenlang

gewend waren om ver over de golven te turen, op het gelaat van de man, die tegenover hem stond.

— Gij zegt dus dat gij mij naar de bewoonde wereld wilt brengen? vroeg hij.

— Morgen als gij wilt! antwoordde Raffles.

— Als gij dat doet, dan ben ik u meer dan mijn leven verschuldigd; dan ben ik u de toekomst van een onschuldig meisje verplicht, luister naar mij, gij hebt het recht om te weten, hoe ik hier kom!

Allen hadden nu plaats genomen en de oude man had zijn bezoekers een glas voortreffelijke appelwijn ingeschonken en daarbij met weemoedige glimlach de opmerking gemaakt, dat hij hem zelf gebrouwen had.

Hij was nu weer op de rand van de krib gaan zitten en keek eerst de drie mannen achtereenvolgens aan.

— Hoe oud, denkt gij wel, dat ik ben? vroeg hij.

— Als gij de waarheid wilt weten, naar de kleur en de lengte van uw hoofdhaar en uw baard te oordelen, zou ik zeggen vijf-en-tachtig jaar, antwoordde Raffles.

De grijsaard glimlachte droevig en hernam:

— Ik ben een en zestig jaar, dat komt u ongelooflijk voor, nietwaar? Toch is het zo! Ik werd hierheen gebracht toen ik een en dertig jaar was, nog een jonge man! In de aanvang was ik geheel alleen. Toen ving ik die kakatoe daar, die gij kunt horen praten, toen het diertje nog heel jong was en nog nauwelijks kon vliegen en leerde hem spreken. Het dier hechte zich aan mij en bleef trouw in mijn nabijheid! Later kreeg ik ook nog de hond en dat was gelukkig, anders zou ik zeker waanzinnig zijn geworden.

— Gij hebt dus geen schipbreuk op dit eiland geleden? vroeg Raffles, terwijl hij de grijsaard vol mededogen aankeek.

— Ik ben hierheen gebracht, mijnheer! riep de grijsaard met fonkelende ogen uit! Ik ben met geweld hierheen

gevoerd door een schurk van een neef, te laf om mij aanstonds te doden, maar die zich van mij wilde ontdoen, om in mijn plaats mijn grote bezittingen te beheren, daar ik slechts een dochter had, die nu 33 jaar moet zijn, en geen mannelijke nakomelingen bezit!

Hij zweeg even, balde de vuisten en ging op doffe toon voort:

— Ik heet Richard Merricourt. Ik was gelukkig getrouwd, maar helaas duurde dat geluk niet lang, mijn vrouw stierf toen mijn dochttertje Daisy een jaar oud was. Ik bezat een zeer groot landgoed in het Zuiden van Schotland en ging daar door voor een van de rijkste lieden van de streek. Mijn bezitting was zeer dicht aan de kust gelegen en er was een paviljoen op de top van een rots, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over zee en dat mijn geliefkoosde verblijfplaats was. Ik hield mijn dochttertje bij mij. Zo werd zij drie jaren en toen geschiedde het vreselijke. Ik moest volstrekt naar Engels-Indië vertrekken, waar dringende zaken mij riepen, welke ik zelf moest behandelen. Juist omstreeks die tijd ontvingen wij voor het eerst bezoek van mijn neef Philip Curlingham, die toen ongeveer twintig jaar was. Hij had niet lang geleden zijn studies voltooid aan een landbouwschool en vroeg mij nu verlof op mijn landgoed de verworven kennis in praktijk te mogen brengen. Hij was de enige zoon ener sinds lang overleden zuster, van wie ik zeer veel had gehouden en ik aarzelde dus geen ogenblik hem die toestemming te geven. O, had ik die schelm nooit gezien!

Richard Merricourt had deze woorden op woeste toon uitgeroepen, blijkbaar aan de hevige opwinding ten prooi. Hij wist zich evenwel met geweld tot kalmte te dwingen, en vervolgde:

— Wat de kundigheden van mijn neef betreft, daaromtrent liepen de meningen slechts weinig uiteen in mijn streek, zij waren slechts zeer gering. Ik wilde hem echter een kans geven en liet hem een respijt van een half jaar,

teneinde onder toezicht van mijn rentmeester te werken. Het was juist in die tijd, dat ik naar Indië vertrok, waar ik omstreeks vier maanden zou blijven. Toen ik terugkeerde, ziek van verlangen naar mijn dochttertje, vond ik mijn landgoed, althans wat het deel van mijn neef betreft, op ergerlijke wijze veronachtzaamd, Curlingham had blijken gegeven, dat hij eerst nog maar een paar jaren naar de landbouwschool terug moest, alvorens een grondbezit als het mijne te kunnen beheren. Ik zei hem dit en verzocht hem, misschien wel een weinig kortaf, maar weer te vertrekken en zijn studies voort te zetten voor mijn rekening, want zijn vader, mijn zwager, was ongeveer een half jaar geleden gestorven zonder veel contanten na te laten. Philip ontstak in hevige drift en er had een betreuenswaardig toneel plaats, waaraan ik niet zonder afschuw kan terug denken, op het laatst durfde hij zelfs de hand tegen mij op te heffen! Het spreekt vanzelf, dat ik hem toen onmiddellijk de deur wees! Als ik hem goed gekend had, zou ik mij misschien nog wel eens bedacht hebben. Philip vertrok van mijn bezitting en er verliep ongeveer een week sedert dien. Om u de waarheid te zeggen was ik zeer verheugd, dat mijn neef verdwenen was, want ik vernam van mijn rentmeester, dat hij in de vier maanden van mijn afwezigheid zich allesbehalve als een gentleman gedragen had en mijn huis als het zijne had beschouwd. Hij had er zijn vrienden ontvangen, feestpartijen aangericht en andere dingen gedaan, welke een landedelman niet betamen!

Richard Merricourt stond op, zuchtte diep, liep een paar malen heen en weer met het gelaat naar de grond gericht en vervolgde toen op doffe toon:

— Het was op een heerlijke Juliavond omstreeks elf uur. Daisy was al lang naar bed. Het weer lokte uit tot een wandeling en ik besloot door het uitgestrekte park, dat zich achter mijn bezitting bevindt, naar het paviljoen te gaan en daar nog een sigaar te roken. Zoals ik u reeds zei, bevindt zich dat

paviljoen op de top van een heuvel, of beter gezegd van een rots, die tamelijk steil in zee afdaalde. Als de vloed op zijn hoogst is, wordt deze rots door de golven bespoeld. Als men uit de deur van het paviljoen trad, kon men nog ongeveer tien stappen doen tot aan de rand van de rots, welke ik met het oog op het gevaar voor mijn kind met een ijzeren borstwering had laten afsluiten. Binnen een half uur had ik deze plek bereikt en ik liep naar de borstwering, om mijn ogen over de door de maan verlichte golven te laten dwalen.

Maar eensklaps trok iets op zee mijn aandacht — het was een schip, dat zachtjes op zijn anker reed, een tamelijk groot stoomschip, maar met alle vuren gedoofd, tenminste naar het scheen. Ik vroeg mij af wat dat schip op deze plek wel kon te zoeken hebben, daar er volstrekt geen haven in de nabijheid was, toen ik mij plotseling aangegrepen voelde door sterke knuisten. Ik wilde mij verdedigen, ik wilde schreeuwen en ik weet ook zeker, dat ik een mijner aandrangers heb neergeslagen, maar toen kreeg ik zelf een hevige slag op het hoofd, duizelde en werd overrompeld en gebonden.

Weer hield Richard Merricourt op en liet een zacht gekreun horen.

Raffles, Brand en Henderson hadden met grote aandacht toegeluisterd, zonder de verteller een enkele maal in de rede te vallen.

— De rest is spoedig verteld, heren, zo vervolgde de oude man. Ik werd aan boord van dat schip gebracht, het schip met de gedoofde vuren, dat ik op ongeveer een mijl uit de kust voor anker had zien liggen en dat onmiddellijk het anker lichtte, zodra ik aan boord was gebracht. Ik werd in een hut opgesloten en een matroos met een nors uiterlijk kwam mij op geregelde tijden voedsel brengen. Ik trachtte van hem te weten te komen wat men met mij voor had en wie de eigenaar van het schip was, maar ik had mij evengoed tot een steen kunnen richten. De man wilde in het geheel niets los laten! Maar op de vierde dag van deze reis werd de deur

geopend en mijn neef stond voor mij! Ik wil u de bijzonderheden besparen van het gesprek, dat toen volgde. In het kort — Curlingham wenste dat ik een stuk zou tekenen, waarin ik al mijn bezittingen aan hem overdroeg en slechts het vruchtgebruik van het kapitaal zou blijven genieten; natuurlijk weigerde ik. Toen zei hij, dat hij wel een middel wist om mij tot andere gedachten te brengen!

— En hij bracht u naar dit eiland? riep Brand uit, die zijn verontwaardiging ternauwernood meester was.

— Ja, dat deed hij! antwoordde de oude man. De schurk zal wel begrepen hebben, dat ik zou weigeren en dat was dus een goed middel om van mij af te komen zonder mij te doden en zijn geweten met bloedschuld te beladen.

— Maar moest hij dan niet vrezen, dat men onderzoek naar u zou doen, toen gij verdwenen waart? vroeg Raffles.

Merricourt haalde de schouders op en antwoordde :

— Hij zal wel enige kledingstukken van mij aan de voet van de rots in zee hebben geworpen, of op het strand hebben neergelegd, om aan een zelfmoord of een ongeluk te laten geloven, want toen ik aan boord uit mijn halve bewusteloosheid ontwaakte, miste ik mijn overjas en hoed.

— Er is echter iets, wat ik nog niet begrijp, zei Raffles hoofdschuddend.

— Zeg het gerust, mijnheer!

— Als gij het stuk hadt getekend, waarin gij afstand deedt van uw bezittingen ten bate van uw neef, dan zou hij u toch zeker aanstonds de vrijheid hebben gegeven en zoudt gij hem toch immers dadelijk hebben kunnen aanklagen.

Merricourt liet een kort lachje horen.

— Ik had geen getuigen, mijnheer; natuurlijk had ik dat kunnen doen, maar de rechter zou waarschijnlijk verklaard hebben, dat ik berouw van de afstand gekregen had en die nu weer ongedaan wilde maken door mijn neef van een lage misdaad te beschuldigen. Niemand had de ontvoering gezien, behalve de-

genen; die er aan schuldig waren, — en die zouden natuurlijk zwijgen! Bovendien moest ik mij in dat zelfde stuk op mijn erewoord verplichten minstens vijf jaar buitenlands te blijven wonen.

— En is die schobbejak hier op geregelde tijden teruggekeerd?

— Ja, om te vragen of ik mij al bedacht had! Het kan hem echter bitter weinig schelen, reken daar maar op, want terwijl ik hier in eenzaamheid ver-smachtte, kon hij natuurlijk met mijn landgoed doen wat hij verkoos.

— En uw dochter Daisy? vroeg Brand op zachte toon.

De beklagenswaardige grijsaard greep zich met beide handen naar het hoofd en jammerde:

— Mijn kind! Mijn kind! Ik weet niet wat er met haar geschied is! Leeft zij nog? Is zij dood? Heeft die schurk misschien...

Merricourt voltooide de zin niet, maar hief een der samengeklemden vuisten ten hemel, als riep hij die tot getuige aan van zijn rampspoed.

— Wij kunnen u omtrent het lot van uw dochter spoediger inlichten dan gij denkt, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij zijn hand op de schouder van de oude man liet rusten. wij zijn hier zeer dicht bij Madera en nog veel dichter bij Teneriffe en van beide plaatsen kan men seinen naar Europa. Als gij wilt kan dat nog heden geschieden!

Merricourt greep de hand van Raffles, barstte eensklaps in tranen uit.

— Als gij dat zoudt willen doen, mijnheer, dan zou ik u ten eeuwige dagen dankbaar blijven!

— Ik beloof het u! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Gij kunt dan wellicht nog vanavond of misschien morgen antwoord hebben!

Een droge snik welde uit de keel van de eenzame man op, opnieuw greep hij de hand van zijn onbekende redder en als Raffles die niet spoedig had teruggetrokken, zou hij die gekust hebben.

Na een kortstondige stilte vroeg Raffles.

— Gij zijt dus dertig jaren op dit eiland geweest?

— Ja, mijnheer. Vóór de oorlog begon, waarvan gij mij zoeven verhaald hebt, kwam hier op geregelde tijden, tweemaal per jaar, een schip, telkens met die schurk aan boord, om naar mijn voornemens te informeren en mij nieuwe levensmiddelen te brengen — en misschien wel om te zien of ik nog niet gestorven was. De matrozen hadden de hut voor mij getimmerd, welke gij daar ziet en later brachten zij de hond en die geit daarginds. Het eiland is overigens zeer vruchtbaar. Ik heb een kleine akker voor broodgraan en voor rogge. Ik verbouw rijst en bonen en in stoffelijk opzicht gaat het mij zeker zo goed als het iemand kan gaan, die als een Robinson Crusoe moet leven. Maar toch, mijnheer, dertig jaren in eenzaamheid, het is verschrikkelijk! Hele dagen heb ik op de top van die heuvel daarginds doorgebracht, in de hoop, eindelijk toch een schip te zullen ontdekken, maar dit eiland ligt geheel en al buiten de scheepvaartroute en nimmer dreef de storm een vaartuig in mijn richting.

— Ja, ik kan mij voorstellen, zei Brand, wat het voor een beschaafd man moet zijn, dertig jaren in volkomen afzondering te moeten leven.

— Hebt gij mij niet gezegd, dat tijdens de oorlog het schip slechts twee keer gekomen is?

— Ja, dat is zo!

— Is het sinds November 1918 weer op geregelde tijden gekomen?

— Ja, steeds tegen het einde van November en dan weer omstreeks half Mei.

— Maar dan zal het schip dezer dagen wel weer verschijnen! riep Brand opgewonden uit.

— Welke dag hebben wij dan? riep Merricourt, terwijl hij opsprong. Ik heb in de laatste maanden mijn kalender niet meer bijgehouden.

— Het is vandaag de acht en twintigste October, antwoordde de jonge man.

— Maar gij hebt gelijk, dan zullen zij misschien spoedig weer verschijnen, riep de grijsaard.

— Zoveel te beter! zei Raffles bedaard, dan zullen wij hen ontvangen.

HOOFDSTUK V.

TELEGRAMMEN

Een oogenblik heerste er stilzwijgen in de hut. Toen hernam Merricourt:

— Bedoelt gij, dat gij de strijd wilt aanbinden met Curlingham?

— Ja, dat bedoel ik. Ik zal hem zijn achtwerkachtige streken betaald zetten, ik zal er voor zorgen, dat gij in al uw rechten hersteld wordt en dat hij zijn gerechte straf niet ontloopt!

— Maar weet gij wel, dat dit met grote moeilijkheden gepaard zal gaan. Gij zijt slechts met drie man en de equipage van het stoomjacht, waarmee mijn neef hier telkens verschijnt, telt wazaf koppen.

— Niet meer dan twaalf! riep Raffles lichtig uit, maar dat heeft immers niets te betekenen! Hij was op Henderson en vervoigde:

— Die goede vriend daarginds neemt er wel zee voor zich alleen.

— Bovendien, de gehele bemanning zal toch wel niet aan land komen!

— Neen. Er werd te voo... reeds een sloep uitgezet met vier koppen bemannad, die Cullingham en de voorraad levensmiddelen en munitie in een jol naar de kleine kreek roeiden, welke gij daarginds ziet.

— Welnu, dan heeft het niets te betekenen, riep Brand opgewonden uit, wij zullen het met die schurken wel klaar spelen en wij zullen er voor zorgen, dat die bandiet van een neef van u — houd mij de uitdrukking ten goede — zijn laas lijgt!

Raffles had intussen diep nagedacht en hernam nu:

— Gij hebt natuurlijk geen stukken, waaruit gij zoudt kunnen bewijzen, dat gij inderdaad Richard Merricourt en de eigenaar van het landgoed zijt?

— Hoe zou ik dat kunnen, mijnheer! riep de grijsaard uit. Ik had wel een portefeuille in mijn zak met brieven, maar die zat in de jas, welke de schurken mij hebben uitgetrokken. Maar... mijn ring! Ja, zeker heb ik een zegelring! Zie maar hier!

En hij liet Raffles een ring zien, van fijn goud vervaardigd en die diep in het vlees was ingedrongen, daar de handen van de grijsaard door de zware arbeid gespierd en groter geworden waren. De ring had een kormalijnen steen, waarin duidelijk de initialen R. en M. dooreengestrengeld waren.

Raffles wierp slechts een korte blik op de ring en zei:

— Dat is ruimschoots voldoende, mijnheer Merricourt! En nu zullen wij eens direct en vóór alles het telegram verzenden.

— Ja, doe dat mijnheer, ik smeed u er om! zei de grijsaard met bevende stem.

— Maar aan wie moet dat telegram gericht worden, liet Brand zich horen. Veronderstel een oogenblik, dat uw neef miss Daisy steeds in zijn nabijheid, misschien wel in zijn macht heeft! Als men haar dan een telegram stuurt van de Canarische eilanden of van Madera zal hij oogenblikkelijk begrijpen, dat er iets niet in orde is en dat hem gevaar dreigt. Hij zal zijn maatregelen nemen,

in allerijl het landgoed verkopen, desnoods tegen een derde van de werkelijke waarde en het hazenpad kiezen.

— Dat mag in geen geval zei Raffles kortaf.

— Natuurlijk bestaat de kans, dat de schavuit reeds hierheen onderweg is, hernam Brand maar daarop mogen wij niet rekenen.

— Je hebt gelijk, beste Charles, Curlingham moet verrast worden! hernam Raffles. Ik weet wel een middel om hem er buiten te houden. Wij zullen ons eenvoudig wenden tot de burgemeester van de plaats van Merricourts woning! antwoordde Raffles. Het telegram moet zo worden ingekleed, dat wij die edelachtbare heer voorlopig buiten de zaak houden, want misschien is hij iemand die zijn mond gauw voorbij praat. Noem mij nu de naam van de gemeente, waarin uw landgoed gelegen is, zo wendde hij zich tot Merricourt.

— Ardpatrick, in het graafschap Cantirel

— Dat is voldoende! zei Raffles.

Hij was opgestaan en hernam:

— Nu moeten wij u verlaten, maar een onzer zal bij u blijven, ingeval het stoomjacht bij toeval gedurende onze afwezigheid mocht verschijnen.

— Mag ik die man zijn, mijnheer? vroeg Henderson, die nog geen woord gesproken had, terwijl hij een stap naar voren deed!

— Jij James? vroeg Raffles glimlachend!

— Ja, ik. Ik gevoel mij in staat om de bemanning van een gehele roversvloot tot gruzel te slaan, riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Dan ben je juist in de goede gemoedsgesteldheid, James! antwoordde Raffles, terwijl hij Henderson op de schouder klopte. Goed, jij kunt hier blijven en mijnheer Merricourt verdedigen! Wij zullen echter zo snel te werk gaan, dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat het stoomjacht hier in die tijd komt! Wij kunnen de reis van hier naar Tenerriffe gemakkelijk binnen vier uren volbrengen met behulp van de motorboot, waarmede wij hier gekomen zijn.

— Maar daar bedenk ik, mijnheer, begon Merricourt plotseling, dat gij mij nog niet eens uw naam en die van uw vrienden hebt genoemd; ik bid u, duid het mij niet ten kwade, dat ik er nog niet naar gevraagd heb, de spanning, de onrust...

Er vloog een schaduw over het gelaat van de Grote Onbekende, maar zijn stem klonk vast, toen hij antwoordde:

— Wij hebben reden, mijnheer Merricourt, om aan uw verzoek, voorlopig althans, niet te voldoen! Er zijn redenen, die het voor mij wenselijk maken, mijn incognito te bewaren, en ik ben er van overtuigd, dat gij dat zult weten te eerbiedigen.

— Gij hebt gelijk, als gij op mijn tactgevoel rekent, mijnheer! riep Merricourt uit, ik zal u om uw naam niet vragen, maar gij kunt niet beletten, u mijn innige dankbaarheid te betuigen!

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer Merricourt! ik doe niets anders dan mijn plicht als mens, zei Raffles op korte toon.

Daarop wendde hij zich tot Charles Brand en zei:

— Wij zullen nu aanstonds gaan!

— Ik wacht met groot ongeduld uw terugkomst, mijnheren, zei Merricourt diep aangedaan, terwijl hij de beide mannen de hand drukte.

Raffles knikte Henderson vriendelijk toe, wenkte Brand en daarop verlieten de twee vrienden de hut.

Zo snel zij konden, beklommen zij de heuvel, baanden zich een weg door het bos, daalden in de vallei af, beklauterden de laatste heuvelketen en bereikten vervolgens de baai, waar zij de motorboot op het strand hadden laten lopen.

Terwijl Brand zich bezig hield met de machine, maakte Raffles het anker los en nadat zij vlug iets genuttigd hadden, zetten zij koers naar de open zee.

Raffles dreef de snelheid zo hoog mogelijk op en het duurde niet lang of Greenland kwam weer in het gezicht.

Zij lieten nu echter het eiland links liggen, in de letterlijke betekenis van

het woord en hielden op het eiland Teneriffe aan.

In rechte lijn was het eiland, waarop de ongelukkige Richard Merricourt dertig jaren lang in eenzaamheid had doorgebracht, ongeveer tweehonderd kilometer van Santa Cruz, de hoofdstad van Teneriffe, verwijderd.

Daar de motorboot gemakkelijk 50 Kilometer per uur kon lopen, zouden zij ongeveer 4 uur over deze afstand moeten doen.

Raffles begreep dan ook, dat het moeilijk zou zijn, nog diezelfde nacht terug te keren. In ieder geval zou dat onmogelijk zijn, als hij op antwoord op zijn telegram wilde wachten.

Maar omtrent het lot van Merricourt behoefde hij thans niet meer in ongerustheid te verkeren, want hij wist wel, dat hij geen betere beschermer had kunnen aanwijzen dan Henderson.

De overtocht had zonder enig ongeval plaats, daar het weer bij voortdurend verrukkelijk schoon bleef.

Wat dat betreft, mochten de beide mannen zich gelukkig achten, want als er in deze streken een storm opsteekt, is het gewoonlijk raak; dan worden de golven tot grote hoogte opgezweept en het ranke motorbootje zou ongetwijfeld onmogelijk zee hebben kunnen houden.

Het werd nu langzamerhand levendiger op zee, want men kwam nu meer in de buurt van de geregeld bevaren stoomvaartroutes en bovendien zagen de twee vrienden allerwege vissersschuiten, die op Teneriffe, op Palma, op Lanzarote of op een der andere eilanden van de groep thuis behoorden.

Het was zes uur in de middag, toen de motorboot 't Noord-Oostelijke landpunt van Teneriffe passeerde en een half uur later ongeveer voer zij de fraaie haven van Santa Cruz binnen waarbij Raffles en Brand konden genieten van het prachtig schouwspel, hetwelk de kust van dit gezegende eiland oplevert.

Brand bleef in de boot achter, terwijl Raffles aan wal sprong en zich naar het telegraafkantoor spoedde.

Daar verzond hij een telegram van de volgende inhoud aan de burgemeester van het plaatsje Ardpatrik :

Verzoek onmiddellijk telegrafische inlichtingen omtrent miss Maisy Merricourt, de enige dochter van Richard Merricourt. Te zenden aan het adres van Lord Feversham, poste restante Santa Cruz, een vriend van Richard. Gelieve de strengste geheimhouding in acht te nemen.

Raffles verzond dit telegram met een betaald antwoord voor 40 woorden. Toen dit bericht was, begaf hij zich naar de haven waar hij zich opnieuw inscheepte.

Hij wist wel, dat hij pas de volgende dag terug behoefde te komen voor een antwoord, want het zou minstens een dag duren, voor een telegrafisch bericht heen en weer kon zijn gegaan.

De beide mannen maakten nog een kort tochtje en keerden daarop terug. De boot werd nu voor goed gemeerd, de douaneformaliteiten werden vervuld.

Raffles gaf zich daarbij uit voor een Engels edelman, wiens stoomjacht op de rede van Palma lag, en daar hij, noch Brand enige bagage bij zich hadden, konden zij onmiddellijk aan land gaan, nadat de havenmeester hun een ligplaats had aangewezen.

Zij zochten eerst een goed hotel op, bestelden kamers voor die nacht en maakten daarop een wandeling door de stad met haar echt Spaans karakter, die op schilderachtige wijze tegen de helling van een heuvel is aangebouwd en welker huizen voor het merendeel wit gepleisterd zijn.

Om zich de tijd te verdrijven bezochten zij een Variété-theater, soupeerden in een Bar, waar men alle talen der wereld hoorde spreken en begaven zich vrij vroeg ter ruste.

Reeds om tien uur ging Raffles naar het telegraafkantoor, meer om een wandeling te maken, dan in de hoop, dat hij reeds antwoord kon hebben, hetgeen dan ook inderdaad niet het geval was.

De twee vrienden bezochten nu, na paarden te hebben gehuurd, de schone omstreken,, keerden tegen lunchtijd terug en begaven zich des middags om drie uur opnieuw naar het telegraafkantoor.

Het telegram was juist tien minuten geleden aangekomen.

Raffles tekende zijn gefingeerde naam in het register, greep het telegram en opende het haastig.

Op half luide toon las hij Brand voor:

Miss Daisy Merricourt verloofd met de heer Philip Curlingham, neef van Richard. Treedt Donderdag a.s. met hem in het huwelijk. Nog steeds zeer onder de indruk van de raadselachtige dood van haar vader.

*Armadales Stafford,
burgemeester van Ardpatrick.*

Raffles liet het telegram zakken, terwijl het gesis, dat van tussen zijn opeengeklemd tanden ontsnapte, duidelijk zijn gemoedsstemming verried.

— Die schurk! kwam het over zijn lippen. Dat huwelijk zou dus over 5 dagen moeten plaats hebben. Wat dunkt je, Charles, mag het voortgang hebben?

— Nooit! riep Brand met krachtige stem, het moet tot iedere prijs voorkomen worden!

— Zo mag ik het horen! zei Raffles. Wij zullen dadelijk terugkeren en ons reisvaardig maken — over 3 dagen kunnen wij in het Zuiden van Scotland zijn — en laat Curlingham zich dan voor ons in acht nemen, voor ons en voor zijn slachtoffer!

HOOFDSTUK VI.

HET GEVECHT

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan, maar begaven zich, na de rekening in hun hotel te hebben betaald, naar de haven, waar zij zich inscheepten, nadat de benzinevoorraad was aangevuld.

Raffles nam weer aan het stuurwiel plaats en de terugtocht begon.

De vaart moest thans echter aanzienlijk verminderd worden, omdat de duisternis langzamerhand begon te vallen en het gevaar om op een klip te stoten niet denkbeeldig was.

Immers was deze gehele eilanden-groep rijk aan gevaarlijke rotspunten, die slechts bij eb voor een klein deel boven water uitstaken.

Het was reeds twee uur in de nacht, toen heel in de verte de omtrekken opdoemden van Greenland.

Het begon juist te dagen en langzamerhand kleurde de Oosterkim zich licht-rood.

Nog anderhalf uur, en men zou de verblijfplaats van Richard Merricourt weer hebben bereikt.

Het werd nu snel lichter en Raffles durfde de vaart van de motorboot weer opvoeren.

Het was ongeveer vier uur en reeds stond de zon in stralende glans boven de gezichtseinder, toen de motorboot de baai van het eilandje invoer.

Raffles liet de boot op het zand lopen en de twee vrienden sprongen aan land.

Zij grepen hun geweren en begonnen de heuvelketen, die de baai afsloot te beklimmen.

Maar ternauwernood had Raffles de top bereikt, of hij slaakte een kreet en wees met uitgestrekte vinger voor zich uit.

Brand keek in de aangewezen richting.

— Een schip! riep hij uit.

Inderdaad, aan de tegenovergestelde kant van het eiland lag een stoomjacht voor anker, zo dicht bij de kust als de diepgang van het vaartuig het veroorloofde.

Raffles was zeer bleek geworden en staarde enige seconden onafgewend naar het vaartuig, uit welke pijp een dunne, ijle rookwolk omhoog kronkelde.

Blijkbaar lag het schip onder stoom, gereed om ieder oogenblik het anker te kunnen lichten.

Dat beduidt niet veel goeds, Charles, wij moeten er op afl!

Reeds wilden de beide vrienden de heuvel aan de andere zijde afdalen, toen er snel achter elkaar enige schoten klonken.

Raffles had Brand bij de arm gegrepen en bracht nu zijn kijker voor het oog.

Van achter de laatste heuvelrij klonk het schieten, maar er was nog niet dadelijk iets te zien.

Maar toen snelden er enige kleine figuurtjes over het strand van de inham, waar het schip voor anker was gegaan.

Door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij toeijsden op een kleine roeiboot, die half op het zand was getrokken.

— Naar de boot, Charles, schreeuwde Raffles, zo opgewonden als Brand hem in lange tijd niet gezien had. De bandiejen gaan misschien hulp halen, of zij willen vluchten, en wie weet wat zij hebben uitgericht! Als zij naar Curlingham kunnen seinen, dan is alles verloren! Wij moeten hun de terugweg afsnijden.

Zo snel hun benen hun dragen konden, renden de twee mannen weer terug, lichtten het anker en dudden de motorboot af.

Zij voeren de baai uit, rondom de landtong en voeren in een boog om de oostelijke kust van het eiland heen.

Raffles voerde de snelheid van de motorboot zo hoog mogelijk op, zodat het boegwater in een meter hoge fontein opschoot en de boot in haar binten kraakte en sidderde, alsof zij uiteengerukt zou worden.

Zij naderden het stoomjacht en duidelijk konden zij het kuarsend geratel van de ankerketting over de spil horen; blijkbaar waren de mannen, die met het schip gekomen waren, voornemens het anker te lichten.

De sloep, waarmede de mannen, die zoeven over het strand hadden gerend, naar het schip waren geroeid, was juist weer aan boord gehesen en tussen de davits opgehangen.

Langzamerhand kwam er beweging in het schip, dat begon te draaien en de voorstevan naar zee wendde, terwijl uit de schoorsteenpijp dikke rookwolken walmden.

Men liet zeker de machine met volle kracht werken, uit haast om van de plek weg te komen.

Maar de motorboot naderde snel en voer recht op het stoomjacht af, een schip van ongeveer 600 ton en volkomen zeewaardig.

— Zij zullen ontkomen! riep Brand in de hoogste opwinding.

— Dat zullen wij zien! hernam Raffles met op elkaar geklemde tanden. Kom aan het stuurwiel staan, Charles en houdt er recht op aan.

Brand nam het stuurwiel over, Raffles bukte zich, opende een klein luik in de voorplecht en nam er een houten kist uit.

Hij sloeg het deksel terug en nam een vrij grof handgranaat uit de kist, waarna hij zich weer oprichtte en in onbewegelijke houding bleef staan.

Aan boord van het stoomjacht had men blijkbaar de nadering van de motorboot ook al gemerkt en wel begrepen, dat dit weinig goeds voorspelde.

Snel achter elkander kraakten twee schoten.

Een kogel vloog door het boord van de motorboot, een tweede boorde een gat in de blauwe lakense pet, welke Brand op had.

— Voor de duivel, de kerels schieten met scherp! riep de jongeman woedend.

— Ja, dat is zo hun gewoonte! hernam Raffles laconiek. Meestal gooien zij niet met groene erwten, de heren, de handlangers van een man als Curlingham. Houdt recht op het jacht aan!

En Brand hield er recht op aan, al floten de kogels hem om de oren! Nog tien meter, nog vijf meter...

— Zwenken! beval Raffles.

Brand gooide eensklaps het roer om en de motorboot beschreef een zo scherpe bocht, dat het ene boord bijna de golven raakte.

Maar juist op dat ogenblik wierp Raffles zijn handgranaat tegen de romp van het stoomjacht, ongeveer ter hoogte van de waterlijn.

Een hevige ontploffing had plaats, het jacht schudde over zijn gehele lengte en het was of de motorboot een ogenblik uit het water werd opgelicht, wegens de hevige deining van de golven, door de losbarsting veroorzaakt.

Aan boord van het stoomjacht ging een woedend gehuil op en weer kraakten een paar schoten, die echter geen doel troffen.

Toen werd het stil aan boord en Raffles en Brand konden zien, hoe de be-

manning naar een boot snelde en die snel begon neer te laten, na er haastig enige wapens en levensmiddelen in te hebben geworpen.

De kant waar de sloep te water werd gelaten, was van de zee afgekeerd en zo konden Brand en Charles niet aanstonds zien, hoeveel man zij bevatte.

Wel bespeurden zij, hoe men een gewonde in de boot tilde, en daarop verdween zij uit het gezicht.

Het jacht was intussen beginnen te zinken, maar Raffles en Brand wisten wel, dat het onmogelijk geheel zou kunnen verdwijnen, want er stond daar ter plaatse nauwelijks anderhalve meter water onder de kiel.

Binnen enkele ogenblikken hield het zinken dan ook op en het schip leek zich op zijn kant neer te vlijen, als om uit te rusten van zijn strijd met het element, waarop het zolang had rondgedreven; alleen het dek stak nog boven de golven uit.

Brand en Raffles hadden een veilige afstand moeten opzoeken, om uit de zuiging van het schip te blijven, maar voeren nu weer terug.

Een ogenblik later zagen zij, hoe de opvarenden van de sloep als bezetenen aan de riemen trokken en naar de kust roeiden.

— Zij zullen ons toch ontkomen, schreeuwde Brand.

Intussen had men hen van uit de sloep ook opgemerkt.

Een der mannen greep een geweer, knielde neer, mikte en vuurde.

De kogel trof het stuurrad en versplinterde het ten dele.

Maar Raffles had op zijn beurt zijn geweer gegrepen en aangelegd.

Het schot kraakte, de schutter in de sloep richtte zich op, slaakte een rauwe kreet, strekte de armen ten hemel en viel ruggelings in de golven, waarin hij verdween, om nooit meer boven te komen.

Maar intussen was de motorboot niet gemakkelijk meer te besturen en met het zoeken naar een paar waardeloze sandhouten, die met touwen op de

stuurstang werden gebonden, ging een kostbare tijd verloren.

Toen de motorboot eindelijk weer op gang was, had de sloep de zandige kust bijna bereikt.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en bromde nu tussen de tanden:

— Ze zijn met hun zevenen, waaronder een gewonde, waarschijnlijk de machinist of een stoker, die bij de ontploffing gewond is.

— Waar zijn de andere vijf dan? Merricourt heeft ons immers meegeedeeld, dat de bemanning van het stoomjacht gewoonlijk twaalf koppen telde?

— Dat kan ik je niet zeggen, antwoordde Raffles kort. In ieder geval zijn zij natuurlijk niet meer aan boord van het stoomjacht.

De motorboot doorkliefde nu met grote snelheid het water, en een ogenblik later stooft zij met zoveel vaart het vlakke, zandige strand op, dat zij geheel op het droge kwam te liggen.

Maar ook de sloep had reeds de kust bereikt, de inzittenden hadden hun wapens gegrepen en waren weggesneld, terwijl zij de gewonde aan zijn lot overlieten.

Raffles en Brand zonden hun nog enige kogels achterna, die echter geen doel troffen.

De zes bandieten waren reeds onder het geboomte verdwenen, dat een deel van de heuvels bedekte.

Raffles en Brand ijlden direct naar de sloep en zagen dat de gewonde bewusteloos was, hoewel zijn wonden niet dodelijk waren.

Zij namen hem op en droegen hem snel voort in de richting van de planken hut, welke op ongeveer een kwartier gaans van de kust was gelegen.

— Waar zou de oude man, waar zou James toch zijn? vroeg Brand in de grootste ongerustheid.

— Ik weet het niet, Charles, maar het is zeker, dat hun iets ernstigs is overkomen, antwoordde Raffles op sombere toon. Zij hebben natuurlijk het schieten moeten horen evenals de hevige ontploffing en als zij niet gekomen zijn,

dan is dat omdat zij niet konden komen!

Zwijgend droegen de twee mannen de gewonde machinist, die tamelijk zwaar uit een wonde aan zijn schouder en zijn hoofd bloedde, naar de hut, welke zij spoedig daarop bereikten.

Zij legden het bewusteloze lichaam op de grond onder een afdak neer, waarna Raffles en Brand een blik om zich heen wierpen.

Plotseling slaakte de laatste een kreet.

— Daar! zei hij op hese toon.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

Op ongeveer 50 meters van de hut, half onder het groen verborgen, lagen enige lichamen onbeweeglijk op het mos uitgestrekt.

Zij ijlden er op toe.

Een ogenblik later stonden zij voor vier lijken!

De doden waren allen als matrozen gekleed, een hunner vertoonde een schotwond midden in de slaap, de drie anderen waren met een of ander zwaar voorwerp gedood, waarschijnlijk met een ijzeren staaf, een koevoet of een houweel.

De slagen waren blijkbaar met vreselijke kracht toegebracht.

Een enkele blik overtuigde Raffles

en Brand, dat hier geen hulp meer kon baten.

Zonder te antwoorden greep Raffles Brand bij de arm en trok hem met geweld met zich mee.

Even later stonden zij voor de deur van de hut.

Raffles duwde haar open en deinsde met een kreet terug, op de vloer lag het bewegingloze lichaam van Henderson, met de steel van een bebloed houweel in de vuist geklemd en het gelaat voorover op de vloer; op de rustbank lag Richard Merricourt, zijn sneeuw-witte baart met kleine heldere bloed-droppeltjes bespikkeld, die blijkbaar uit een wonde aan het voorhoofd waren gespat.

Raffles en Brand bogen zich over James heen en wentelden het reusachtige lichaam voorzichtig op de rug.

Bijna op hetzelfde ogenblik sloeg de reus, die een diepe wonde op de hoogte van de slaap had, de ogen op, keek toen beurtelings van Raffles naar Brand, scheen hen te herkennen en zei met matte stem:

— Goeden dag, Mylord! Neem het mij niet kwalijk, dat ik u niet beter heb kunnen ontvangen.

HOOFDSTUK VII

NAAR ENGELAND

Raffles wendde zich af om de ontroering te verbergen, die op zijn gelaat zichtbaar was.

Toen boog hij zich weer over zijn trouwe dienaar heen, legde hem zacht de hand op het hoofd en zei op vriendelijke toon, terwijl zijn stem nauwelijks merkbaar trilde:

— Spreek niet, brave kerel! Je bent ernstig gewond, maar wij zullen je goed verzorgen en gauw beter maken.

Vlug werd er een bed van bladeren op de vloer uitgespreid en daarop werd Henderson behoedzaam neergelegd.

Brand ging haastig wat fris water scheppen uit de rivier, terwijl Raffles een verband maakte, de gewonde met bekwame hand verbond en hem vervolgens een paar droppels tussen de lippen goot van een opwekkend middel van eigen vinding, dat hem onder geen enkele omstandigheid verliet.

— Ga nu slapen, James, en vertel ons daarna maar zo spoedig mogelijk, wat hier gebeurd is! Je hebt je kranig gehouden, en alles is nu in orde!

Raffles zei maar niet, dat de zaak allesbehalve in orde was, daar er zich nog zes bandieten op het eiland bevonden, die nog een zeer groot gevaar zouden kunnen opleveren, daar hij de brave kerel niet ongerust wilde maken en aldus zijn geneezing tegenhouden.

Raffles wendde zich tot Brand en zeë fluisterend:

— Ga buiten op wacht staan, met je geweer in de hand en houdt de motorboot in het oog, want daar zullen de bandieten het natuurlijk op voorzien hebben. Ik zal mij intussen met Merringing staan en nauwlettend de blik gecontroleerd houden.

Terwijl Brand buiten de hut op post vestigd hield op de heuvels, waarachter de bandieten een schuilplaats hadden gezocht, bukte Raffles zich over de grijsaard heen.

Hij zag al spoedig, dat de schaafwonde op het voorhoofd niet veel te betekenen had en dat de oude man over enige uren weer op de been zou kunnen zijn.

Raffles wies zijn slapen met fris water, verbond hem en liet hem rustig liggen.

Daarop ging hij zich bij Brand voegen, eveneens met zijn geweer gewapend en zei:

— Wij behoeven er geen doekjes om te winden, Charles, de toestand, waarin wij ons bevinden is ernstig! Er zijn zes matrozen op het eiland, desperades, waarschijnlijk allen gewapend, die alles in het werk zullen stellen, om van dit eiland af te komen. Zij weten, dat hier een motorboot ligt, en zij zullen natuurlijk trachten er zich van meester te maken, zodra de duisternis valt. Ik wilde, dat wij Busto hier hadden!

— Dat is waar ook! riep Brand uit. Wat zou er toch van het arme dier geworden zijn?

— Wel, hij zit natuurlijk nog voor de tent, waarin de « Duivel der Lucht » is ondergebracht, antwoordde Raffles laconiek.

— Zonder eten?

— Zonder eten! En zonder drinken ook, als het moet! O, ik ken mijn hond, hij zou liever omkomen, dan zich ook maar een stap te verwijderen. Maar ik wilde wel, dat hij nu hier was, want hij zou ons van onberekenbaar nut kunnen zijn, om ons te verdedigen. Thans is het gelukkig dag, maar wat zal er gebeuren, wanneer de duisternis is aangebroken. Zullen wij het kunnen uithouden tegen zulk een overmacht?

Brand dacht even na en zei toen:

— Laat ik de hond gaan halen, of doe het zelf en laten wij dan de motorboot zo ver mogelijk de rivier ophalen tot dicht bij de hut!

— Dat is goed! zei Raffles na enige aarzeling. Maar dan zullen wij wachten tot de oude man weer bij kennis is gekomen en in staat is om een geweer te hanteren.

— Dat is waar ook, wat zou er met het hondje gebeurd zijn, dat hem tot gezelschap strekte?

Raffles keek in het rond, maar nergens kon hij het dier ontdekken.

Waarschijnlijk was het gevallen in de strijd met de matrozen!

Op dit oogenblik klonk er uit de hut een zwakke stem, die Raffles aanstonds naar binnen deed snellen.

Richard Merricourt zat half opgericht op zijn brits en strekte de handen naar Raffles uit, terwijl het sidderend over zijn lippen kwam:

— O, welk een geluk, dat gij er weer ijt! Ik dacht dat alles voorbij zou zijn!

Raffles trad snel op de oude man toe en zei:

— Still Spreek niet zo luid! Mijn trouwe metgezel daarginds is ernstig gewond en heeft rust nodig. Voelt gij u wat beter?

— Ik voel mij nog wat duizelig — maar over een kwartier zal ik wel weer de oude zijn.

— Ik behoef u zeker niet te vragen of gij met een geweer kunt omgaan?

— Van mijn geweer heb ik maanden moeten leven, als ik misselijk was geworden van het ingemaakte vlees, dat men hier voor mij aanbracht. Er zijn hier veel fazanten en een soort zeer smakelijke duinhazen. Ik geloof niet, dat ik een rennende haas op honderd meter afstand zal missen.

— Zoveel te beter!

— Waarom zegt gij dat?

— Luister! Er zijn hier nog zes matrozen op het eiland!

En nu deelde Raffles in korte trekken het gebeurde aan de grijsaard mee, die met gebalde vuisten luisterde.

Maar toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, greep Merricourt hem eensklaps bij de arm en zei op schorre toon:

— De opwinding heeft mijn verstand verbijsterd, naar het schijnt! Ik heb u zelfs nog niet naar het resultaat van de tocht naar Teneriffe gevraagd! Leeft mijn dochter!

— Zij leeft!

— God zij geloofd en geprezen! riep de oude man uit, met gevouwen handen en terwijl de tranen hem langs de bleke wangen biggelden.

Raffles had hem ernstig aangekeken en vervolgde nu, terwijl hij zijn hand vatte:

— Toch moet ik u iets mededelen, dat u zeer zal schokken — over vijf dagen treedt zij in het huwelijk met Philip Curlingham...

Merricourt viel weer op zijn sponde terug en stamelde op hese toon, terwijl hij Raffles met wijd geopende ogen aankeek:

— Met... met Curlingham? Met die schurk? Maar dat is onmogelijk! Dat strijdt tegen de natuur! Het is ondenkbaar! O, mijn arm, bedrogen kind!

— Bedenk, mijnheer Merricourt, zei Raffles, dat uw dochter niets kan weten van de laaghartige wijze, waarop uw neef zich tegenover u heeft gedragen. Integendeel, hij zal tegen haar waarschijnlijk de redder, de helper in nood hebben gespeeld en haar ten slotte ten huwelijk hebben gevraagd... omdat hij aldus in ieder geval zeker van uw geld zou kunnen zijn, wat er mocht gebeuren! En deel mij nu, wat ik u bidden dag, snel mee, wat hier gedurende mijn afwezigheid is voorgevallen!

— Dat is spoedig genoeg verteld, mijnheer! antwoordde de grijsaard. Het stoomjacht moet hier des nachts voor de baai het anker hebben geworpen en natuurlijk hebben wij daar niets van bemerkt. Bij het kriecken van de dag zijn de bandieten aan land gegaan en zij hebben aan het een of ander spoor moeten zien, dat ik niet meer alleen was, voetstappen op het strand, groter dan de mijne konden zijn, of iets anders. En zij overvielen ons! Zij begrepen dadelijk het grote gevaar, waaraan zij zouden blootstaan, als er getuigen bleven van de schanddaden van hun meester!

— Hebt gij niet aanstonds gezien, dat Curlingham er niet zelf bij was ditmaal, vroeg Brand nu.

— Neen, mijnheer! In de verwarring van de strijd heb ik daar in het geheel niet op gelet. Want wij hebben gevochten tot het laatst, uw dappere metgezel en ik! Die brave reus zag zich zijn geweer uit zijn hand stukschieten en daarop greep hij een houweel en sloeg er op in, zodat de bandieten letterlijk als strohalmen om hem heen vielen! Wat mij betreft, ik werd gewond en voelde het bewustzijn uit mij wegvlieden, misschien hebben de schurken mij wel voor dood gehouden, tot mijn geluk. En wie weet, wat er geschied zou zijn, als ge niet tijdig waart teruggekomen!

— Ik geloof, dat de bandieten de vlucht namen, toen wij hen voor het eerst zagen, zei Raffles. Wij hebben hun toen de pas afgesneden. Maar nu

moet gij weer wat rust nemen. Wie weet hoe spoedig wij behoefte zullen hebben aan uw schietvaardige hand.

— Ik denk er niet aan! zei Merricourt met vaste stem. Ik zeg u, dat ik mij geheel hersteld gevoel. En ik zal u tonen, dat een oud man als ik, wanneer het zijn moet, zijn redders weet te helpen met het geweer in de vuist.

— Welnu dan, wanneer gij u inderdaad sterk genoeg gevoelt, om u weer te bewegen, dan zal mijn vriend naar het eiland terugkeren, waar mijn vlieg-machine geborgen is — wij hebben daar een noodlanding moeten maken — en mijn hond gaan halen, die daar is achter gebleven; hij kan ons van het grootste nut zijn bij het opsporen en onschadelijk maken van de zes bandieten, die nog op het eiland rondzwerfen.

— Maar dat is zeer gevaarlijk, hernam Merricourt op angstige toon. Zij zullen uw vriend overvallen.

— Heb daar geen vrees voor, antwoordde Raffles. Wij kunnen de gehele kust van hier tot aan de baai met onze geweren bestrijken en als mijn vriend snel loopt, dan zal men hem niet kunnen treffen. Vergeet niet, dat de heuvels minstens anderhalve kilometer van de kust verwijderd liggen.

Brand had zich intussen reisvaardig gemaakt.

Voor hem betekende deze gehele expeditie niets.

Hij drukte Raffles en de grijsaard de hand, stak zijn revolver in zijn zak en verliet de hut, terwijl de beide mannen hem volgden, met het geweer in de hand, ten einde hem in de rug te dekken.

— Zorg dat je in ieder geval lang voor de duisternis valt, terug bent! zei Raffles.

— Ik kan over enige uren terug zijn, antwoordde Brand.

Raffles en Merricourt zagen hoe hij over de vlakke snelde, enige heuvels beklom en toen enige ogenblikken uit het oog verdween.

Maar toen kwam hij een eind verder weer te voorschijn en ijelde verder.

Hij had bijna de baai bereikt, toen er onmiddellijk achter elkaar drie schoten klonken.

Raffles slaakte een kreet en zijn hand omkleemde de kolf van zijn geweer.

Blijkbaar hadden de bandieten Brand naar de boot zien snellen en hielden zij zich schuil in de bosjes op de kam van de heuvels, die zich op ongeveer een kwartier gaans van de hut verhieven.

Maar de afstand was te groot, of de kogels misten hun doel, want Brand snelde voort en had het volgend oogenblik de boot bereikt, het kleine anker gelicht en de motor op gang gebracht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

Hij wendde zich tot de grijsaard en zei:

— Gij ziet, dat wij voor ons leven zullen moeten strijden, mijnheer Merricourt. Overdag zullen de schelmen wel niets durven ondernemen, want zij zouden dan over een vrij brede open plek moeten snellen, recht op de hut toe en dat zou hun duur te staan komen, dat begrijpen ze wel. Maar des nachts is het iets anders, dan kunnen zij stil naderbij sluipen en ons overvallen. Daarom heb ik mijn hond laten halen, want de uwe is verdwenen, ik moet het u wel zeggen.

— Wat! Zouden zij mijn enige makker hebben gedood? kreet de oude man. Maar waar is Vrijdag dan?

— Ik heb hem nergens gezien, maar als hij leefde, zou hij toch wel hier zijn! gaf Raffles te kennen.

— O, maar dan heb ik nog hoop! riep Merricourt uit. Misschien heeft het slimme dier zich verscholen en zal hij weer te voorschijn komen.

— Zouden de bandieten hem misschien hebben meegenomen? vroeg Raffles.

— Ook dat is mogelijk! riep de grijsaard uit. Wellicht hebben zij willen beletten, dat het dier ons waarschuwde.

Raffles had ondertussen de motorboot zo lang hij kon met de verrekijker

gevolgd, totdat het vaartuig om een kromming van de kust verdween.

Hij begon daarop met de hulp van Merricourt voor een eenvoudig maal te zorgen, maar keek voortdurend naar James!

De reus sliep rustig, maar Raffles wist, dat er een paar dagen voorbij zouden gaan, alvorens hij zou mogen worden vervoerd.

De dag verstreek onder voortdurende waakzaamheid.

Raffles en Merricourt lieten hun wapens geen oogenblik van hun zijde, ten einde op iedere gebeurlijkheid voorbereid te zijn.

Maar de bandieten hielden zich op 'n afstand.

Zij wilden blijkbaar hun huid niet wagen, door over de open vlakte voor het huis te snellen.

Maar ook aan een omsingeling moest gedacht worden.

Dat gevaar was niet denkbeeldig, want door een grote omweg langs de westelijke kust te maken, zouden de matrozen van het lekkе stoomjacht de achterzijde van de hut kunnen bereiken en daar dan op veel kortere afstand van verwijderd zijn, dan wanneer zij hun schuilplaats op de heuvelkling verlieten.

Het was ongeveer vijf uur, toen Raffles, die reeds enige malen met heimelijke onrust de stand van de zon had waargenomen, plotseling opsprong.

In de verte kraakten schoten.

Onwillekeurig richtte hij de blik naar de zijde, waar Brand enige uren geleden met de motorboot in zee was gestoken, maar er was niets te zien.

Neen, het geluid kwam van gen^e zijde der lage heuvels, die zich achter de hut bevonden, en daar de kustlijn voor het oog verborgen hielden.

— Uw vriend is in nood! riep Merricourt opgewonden, terwijl hij zijn geweer greep en een tas vol patronen aan zijn gordel hing. Wij moeten hem te hulp snellen.

— Maar hoe komt hij daarginds? riep Raffles uit, op zijn beurt zijn Winchester grijpend.

— Hij zal met de motorboot de rivier hebben willen opvaren en zo dicht mogelijk de hut naderen! was het haastig gegeven antwoord. Kom mee, ik zal u de weg wijzen.

— Naar mijn metgezell schreeuwde Raffles, misschien voor de eerste maal van zijn leven werkelijk opgewonden.

— Geef mij een revolver, mijnheer! klonk de stem van de brave reus en ik zal mij een paar van die kerels wel van het lijf weten te houden, als zij komen! Bekommer u niet om mij! Mijnheer Br... onze vriend moet tot iedere prijs geholpen worden.

Raffles begreep, dat er niet langer gearzeld mocht worden.

Het schieten hield aan en werd heviger. Blijkbaar hadden alle bandieten zich aan gene zijde van de lange heuvels verzameld.

Hij drukte Henderson een zijner revolvers in de hand, knikte hem toe en ijde Merricourt achterna, die reeds was weggesneld.

Met een vlugheid, die alleen het gevolg kon zijn van een onafgebroken leven in de vrije natuur en van strijd tegen de elementen, liep Merricourt voort. Raffles moest zich inspannen, om hem in te halen.

Spoedig hadden de twee mannen de voet van de heuvelrij bereikt en begonnen die te beklimmen.

Het schieten werd ieder ogenblik duidelijker hoorbaar en de schoten volgden elkander snel op.

Hijgend vlogen de beide mannen voort.

Zo bereikten zij de top van de lange heuvel.

Op enige afstand stroomde de rivier.

En daar, op een halve kilometer afstand, lag de motorboot onbeweeglijk stil, dicht bij een der oevers.

Van hun hoge post af, konden Raf-

fles en Merricourt duidelijk zien, hoe een man dekking had gezocht achter de kap van de kleine kajuit en vandaar vuurde op een groepje mannen, die op nauwelijks honderd meter van de boot achter een terreinverhevenheid lagen en zo snel schoten, als zij maar konden.

Het waren er vijf.

De zesde lag onbeweeglijk op de rug, met uitgestrekte armen en staarde met dode ogen naar de zon, die reeds ter kimme daalde.

Juist toen Raffles en Merricourt dit alles ontwaarden, slaakte een der vijf mannen een rauwe gil, strekte de armen omhoog en toen leek het of hij zijn hoofd in het zand begroef: een kogel had hem blijkbaar de hersens doorboord...

Maar eensklaps hield het vuren op de boot op.

De man daarginds had, naar het scheen, zijn munitie verschoten...

Met een woest gehuil van zegepraal stonden de vier overlevenden op en ijlden naar de boot, waar de man nu weerloos was...

Raffles hief zijn geweer op, mikte even... het schot kraakte... een der bandieten leek een lichtsprong te maken... en plofte toen in het zand...

Een kogel uit het nimmer falende geweer van de kluzenaar legde een der andere voortijlende mannen neer.

De man in de boot was opgesprongen en had zijn nutteloos geweer bij de loop gevat...

Maar hij behoefde er geen gebruik van te maken.

Raffles had nogmaals geschoten en weer beet een bandiet in het zand.

En toen... snelde een kleine hond, die een eind touw achter zich aan sleepte, op de laatste schurk toe, sprong hem naar de keel en deed hem neervallen.

De man in de boot sprong op de oever en was dadelijk bij hem.

Enige ogenblikken later kwamen Raffles en Merricourt op dezelfde plek, en... Charles wierp zich aan de borst van zijn vriend, terwijl de honden als gekken tegen hun wedergevonden meesters opsprongen.

Twee der matrozen waren gewond, één hunner zwaar.

De anderen waren dood...

Merricourt trad op de gewonden toe, keek hen lang en ernstig aan en zei toen:

— Luistert! Gij hebt u zwaar aan mij en aan een onschuldig meisje vergrepen, maar ik zweer u, dat ik alles zal doen om uw vrijspraak te verkrijgen, ja, dat ik tegen u geen aanklacht zal indienen, als gij berouw toont en mij helpen wilt mijn neef te ontmaskeren!

De twee zwaargewonden wisselden een snelle blik met elkander.

Toen sprak een hunner op schorre toon:

— Des te erger voor Curlingham — wij stemmen toe!

Met grote behoedzaamheid werden de gewonden naar de hut vervoerd.

Maar men moest nog drie dagen wachten, alvorens het mogelijk was, hen en Henderson naar Greenland te vervoeren en aan boord van de vlieg-machine te brengen.

... ..

Geheel Ardpatrick was met bloemen en vlaggen versierd, ter ere van de enige dochter van Richard Merricourt, die over enige uren in het huwelijk zou treden met haar neef, Philip Curlingham.

De huwelijksinzegening zou plaats vinden in de kleine kapel in het kasteel, hetwelk sedert de gewaande zelfmoord van Merricourt door diens neef bestuurd werd.

Reeds was een groot aantal gasten aanwezig, benevens de notaris, die het financieel deel had geregeld.

De bruid, een knappe, jonge vrouw, wier liefvallig gelaat zeer bleek was en diepe melancholie verried, legde de laatste hand aan haar toilet, bijgestaan door een kamermeisje en de oude huis-houdster.

Toen deze haar de bruidskrans op de blonde lokken had gedrukt, verscheen de bruidegom, een man van omstreeks vijftig jaar, met een smal, olijfkleurig gelaat en kleine, zwarte ogen.

— Ben je gereed, Daisy? vroeg hij op zijn horloge ziende. De gasten wachtten.

— Ik ben gereed, Philip! antwoordde het jonge meisje met zachte stem.

Curlingham bood haar zijn arm en het paar schreed langzaam de kamer uit, door een aantal gangen naar de grote zaal, waar de gasten verzameld waren.

Een gemompel ging door de rijen, toen allen het bleke gelaat van de bruid zagen en ouden van dagen, met veel ondervinding schudden veelzeggend 't hoofd en mompelden:

— Die ziet er ook niet uit, zoals een gelukkig bruidje er moet uitzien...

Nu begaf de stoet zich in optocht naar de grote, vorstelijke hall om in de auto's te stappen, maar eensklaps ontstond er een groot rumoer en enige bedienden schenen handgemeen te worden met een man, die met geweld was binnengedrongen.

Maar veel meer dan dat trok de houding van de bruidegom de algemene aandacht.

Hij was krijtwit geworden, hield de beide handen voor zich uitgestrekt, alsof hij een spook wilde afweren en keek onafgebroken naar de man, die zoeven was binnengedrongen.

Toen kwam het stamelend over zijn droge lippen:

— Merricourt — Merricourt — mijn oom!

Ja, het was Merricourt en iedereen die hem vroeger gekend had, dacht

aan een verschijning, zoals hij daar stond, zeer bleek, maar met een uitdrukking van innige vreugde op zijn gelaat, met de lange, witte baard.

Recht trad hij op Curlingham toe, die achteruit deinsde, als bukkend voor het noodlot zelf.

En toen viel zijn grote, eerlijke hand, zwaar midden op het schurken gezicht neer...

— Dat is mijn enige straf, Philip Curlingham! zei Merricourt, met een stem, die tot in de verste hoeken van de hall doordrong. Voor de rest moet

de justitie zorgen. Ik heb bewijzen — deugdelijke bewijzen — dode zowel als levende, dat bezweer ik je! God zij dank, dat ik nog tijdig ben gekomen, om mijn lief kind aan je klauwen te ontrukken!

De grijsaard strekte zijn bevende armen naar zijn dochter uit, die bleek als een dode had toegekeken en die nu met een zachte snik in de armen van haar vader in zwijm viel...

Maar van de drie mannen, die dit alles mogelijk hadden gemaakt, hoorden Richard Merricourt, noch zijn dochter ooit meer iets...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Moord in Fenchurch Street

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	41. — De Kelder des Doods.
2. — De gestolen Dolk.	42. — De onverwachte terugkeer.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
4. — Het Verwisselde Lijk.	44. — De Stem van het Verleden.
5. — Zonderlinge Epidemie.	45. — Zwarte Anna.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
7. — De Wraak der K. K. K.	47. — Gevaarlijk spel.
8. — Twee Doodsvijanden.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
9. — De Meester herleeft.	49. — De Bende van Myra Bonati.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	50. — Merry-Kid de verklikker.
11. — Raffles en Amor.	51. — Het Verlaten Slot.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	52. — De Riolen van Parijs.
13. — De Broeder van Nicholson.	53. — Rovers en Verraders.
14. — Avontuur in België.	54. — Een documentenjacht.
15. — De Moord in Kamer 13.	55. — De Verrijdelde Ontvoering.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	57. — Een Misluke Samenzwering.
18. — De Strijd om het Geheim.	58. — De Kool des Doods.
19. — Naar het Goudland.	59. — Jacht op Fortuin.
20. — Bloed en Goud.	60. — De Gouden Wisselbeker.
21. — De buitenste Duisternis.	61. — Een Fatale Vrouw.
22. — De Waanzinnige.	62. — Een moderne Blauwbaard.
23. — De gestole claim.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
24. — De bergduivel.	64. — Een Spaans Drama.
25. — De Goud-fee.	65. — Een merkwaardige diefstl.
26. — Onrust op Holderness Hall.	66. — Spoken op Marshy Manr
27. — Het Geheime Document.	67. — Chantage en Hypnose
28. — De Redding van « Goudhaar ».	68. — De Lokstem van het Goud
29. — « Goudhaar ».	69. — Het Geheim van de Bekenkist
30. — De Smokkelkoningin.	70. — Het Revolutie Comple
31. — De Misdaad in de trein.	71. — Het Verlaten Huis
32. — De Revue-Girl.	72. — Het Spel met de Doel
33. — Professor Shirley.	73. — Het Verstoorde Fees
34. — De Kit van Wong Li.	74. — Russisch Goud
35. — De Gewaande Radjah.	75. — Een Moderne Robirson
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	
37. — De Duivels van de Gele Zee.	
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	
39. — Vijftig tegen één.	
40. — Ilona, de avonturierster.	

IN VOORBEREIDING :

76. — De Moord in Peachurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord

